

N.V.
2014

BODOR ALADÁR

TÖREDELEM

UJABB VERSEK

A „STÁDIUM SAJTÓVÁLLALAT RT.“ KIADÁSA
BUDAPEST, VI. RÓZSA UCCA 111. SZ. 1925.

*P. o. könyv
431/124*

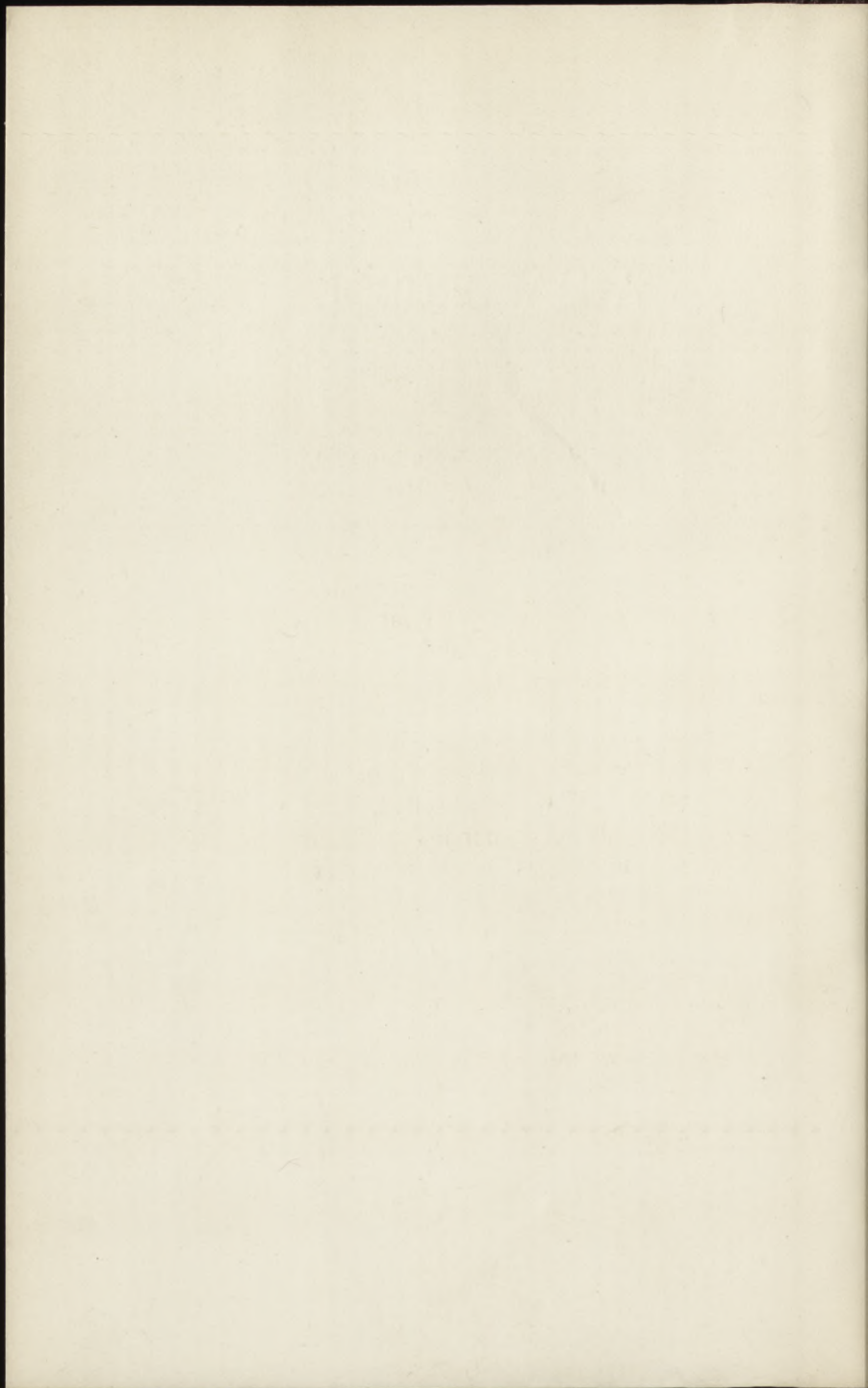

187731

M. N. MUZEUM KÖNYVTÁRA
I. Nyomt. Növedeknapló
1925 év. 288 sz.

TÓTH ÉS MEZŐ KÖNYVNYOMTATÓ MESTEREK
SZEGLHALOM. 1925.

A HÁBORUBÓL

VÉRES ÁLDOZÁS

1914.

Isten, apáink bűnét sujtoló,
Isten, Ábrahám s Izsák istene,
Ura az ősi véres áldozatnak,
Hozzád kiáltnak ma, akik elhagytak,
Ó Isten!

Ime, mi hajlunk a te parancsodnak,
Amit kívánsz, mindent elédbe hoznak
Bánatos szemű, vert gyermekeid,
Mégáldozunk, ahogy még soha senki,
Tudunk mindennek javát odavetni,
Termés virágát, töretlen lovat,
Imát, virágot, kincset, álmokat,
A legdrágábbakat, fogadd, fogadd!

És ha valóban maradtál a régi,
Ki kedvvel látja az oltáron égni
A vért, a vért, az ős istenitált,
Ha csak álmodtuk minden szelid képed,
Ha az vagy ma is, ki Hóbrebre lépett
S kilenc-tizedig ölette a népet:
Vedd hát ime, szemünk lesütve adjuk,
Az oltárra habosan kifuttatjuk
Szomjan lesett parancsolatodért,
Az ereket mohó foggal fölragva,
A koponyák tört edényét kirázva
S a szívekből kigyúrva, vedd: a vért.

Vedd szép szerelmes vőlegények vérét,
Vénekből még sajtolható pár csöppet,

Ű anyák tört szivén ami vér kűszökkent,
Mi öngyilkos mátkák szivén kűperdűl,
És jut még széttaposott csecsemőkbűl,
Vedd, vedd a vért.

Vedd, vedd, nagy mellveréssel adjuk, adjuk,
Szent, vad patakját trónodig dagasztjuk,
Szemedbe süssön fel a vér zsarátja,
Reszkessen édes szagja orrcimpádba,
Vedd a vérűnk atyai tenyeredbe,
Mérd meg, izleld meg gyönyörkűdű kedvbe,
Nézd mily bű, édes, igazi, pazar,
Dűs áldomás, nézd, nézd, milyen magyar,
Leljen a véráldozat párolgása
Tenálad kedvre és meghallgatásra,
Hozsánna
A megváltozhatatlan Isteneknek!

Hozsánna néked mind, mind e sok vérrel,
Ki mind eléd hull és megváltást kérlel,
Hogy csak még egyszer adassék bocsánat,
A bűnűs ősök hétbűnű fiának,
Hogy még ez egyszer maradjon nekűnk
Ez ősi föld, hol fájt az életűnk,
A föld, a fű, a viz, az ősi sírok,
A megáldatlan magyar könnyek, kínok,
Anyai szűk, megszokott ősz szokások,
Pár tiszaparti szűp, bűs emberálmok —
Csak még egyszer — — —

KETTŐSRENDEK

Át a mezőkön, át a vetésen
Át a haraszton, át ugaron,
Földszakadáson, erdei résen,
Barna mocsáron, sivatagon,
Kettősrendek útja vonúl.

Hömpölyög, izzón dobban előre,
Csillog a hajnali s alkonyi fényben,
Sárral, vérrel, döntve, betörve,
Kúszik a ködben, rémlik az éjben,
Kettősrendek, kettősrendek!

Fű sem nő ott, hangya sem ottan,
Forrás elfúl, szem beborúl,
Szív sem dobban, csont szétroppan,
Merre kirajzik, böggve kigyúl —
Kettősrendek, kettősrendek!

Ősi hadisten négyes igája,
Négy kerekének taposó talpa,
Fúriaostor négy viperája
Égből a földre döngve lecsapva
Kettősrendek, kettősrendek!

Négyszeres sebhely, könnypatak árka
A kárhozó föld arculatán,
Vénség ránca, rémség lánca,
Arculütés-nyom az ember fián,
Kettősrendek, kettősrendek!

Jön, jön az éjből, jön, jön az égből,
Végzetek útja, jön égi hazából,
Tizedíziglieni szolgálai vérből,
Tegnapai bűnből a mába begázol —
Kettősrendek, kettősrendek!

... De merre visztek, de meddig mentek
Ti öntudatlan csapás-ösvények?
Mi új törvények, miféle rendek,
Mit kettős tüzes nyelven beszéltek,
Kettősrendek, kettősrendek — — —?

HESS DARÁZS!...

Köröskörül, köröskörül
Ezer tüzes darázs röpül,
Hess darázs!

Ezer zsongó, éhes golyó,
Mézre, édesre szomjazó,
Hess darázs!

Körüldong hízelegve, bűgva,
„Érett, édes gyümölcs vagy“ súgja,
Hess darázs!

Érett vagyok. Agyam száz sejtje
Keserű-édes mézzel telve.
Hess darázs!

Kéjjel s kinnal csókolt az élet,
Szivem édes gyümölccsé érett,
Hess darázs!

— Zumm, zumm, készen vagy? — kérdi várva.
— Készen vagyok a lakomára.
Hess darázs!

Zumm, zumm... Leszáll egy pillanatban
S a mézet csak kiszívja halkan...
Hess darázs...

HAJNALI KÖDBEN

A vizes tarlón hanyatt egy legény,
Vén varjú kémlí tört kóró hegyén.
Kár, kár, kár...

Köd-harmattúl ázott, szép még a teste,
De kékes, hűlt, a varjú már kileste.
Kár, kár, kár...

Karjában még utolsó mozdulatja,
A szuronyt még, a szuronyt szorongatja.
Kár, kár, kár...

A szája még egy torz végsőt nevet,
Édes mosoly lám, lám, légy lepte meg.
Kár, kár, kár...

Füle földült süket földdel teli.
A szeretője mit sugott neki?
Kár, kár, kár...

A haja szőke, vér alvad alatta.
Kihez simúl majd, aki simogatta?
Kár, kár, kár...

A szeme kék, az eget keresi,
Varjú rárebben, kikezdi, eszi.
Kár, kár, kár...

Hej valahol, ki a szemét szeretted,
Nem jól szeretted, ó nem jól szeretted!
Kár, kár, kár...

ULICA

Hej, hol a gazda? jön-e elébem?
... Kitorve az ajtó az uccaközépen.

Hol az asszony?... A tűzhely szétdúlva a
konyhán.
Vér alvad a párnán, kihasított dunyhán.

Legényfia volt-e?... A pajta is égve,
Égett állat hullt a vályú elébe.

Hajadon leánya?... Vérző szívü Márja
Szívetájt berugva, a belső szobába.'

Holt itt a jelen. S a jövő? a jövő?
... Égett kicsi bölcső, kicsi árva cipő.

Oh ember, elárvúlt, van-e még itt hited?
... Hús ágyu üvölt föl Ulica felett.

OSZTRÁK KATONA

Ott fekszik, s tán már föl sem kel soha,
Az útfélen egy osztrák katona.

Parancsa volt, valami zászlót védett,
Aztán itt hagyták bizonytalan végnek.

Állt, túrt, leroskadt. Most vérzik s beteg,
Fölötte már varjak keringenek.

Ruhája rossz, papiros a bakancsa,
Van egy konzervje, az is csak parancsba.

Mellén érem, betűit nem olvasta
És sohse mondta, mit érzett alatta.

Sapkáján szalag, tűzdelt cimerek,
Előtte mind, mind megértetlenek.

Lázában suttog, — úgyse értenék meg,
Sok nyelve, szava van az ezredének!

Csak nézi, nézi vérzését a sebnek,
Oh soha nézést bús-közönyösebbet!

Folyt már e vérből e földre, de mennyi!
S hogy mégse, mégse tudta megszentelni!

Néz, néz... Ez a szem sohse látott álmot?
Vagy tán épp mindnél vakmerőbbet látott?

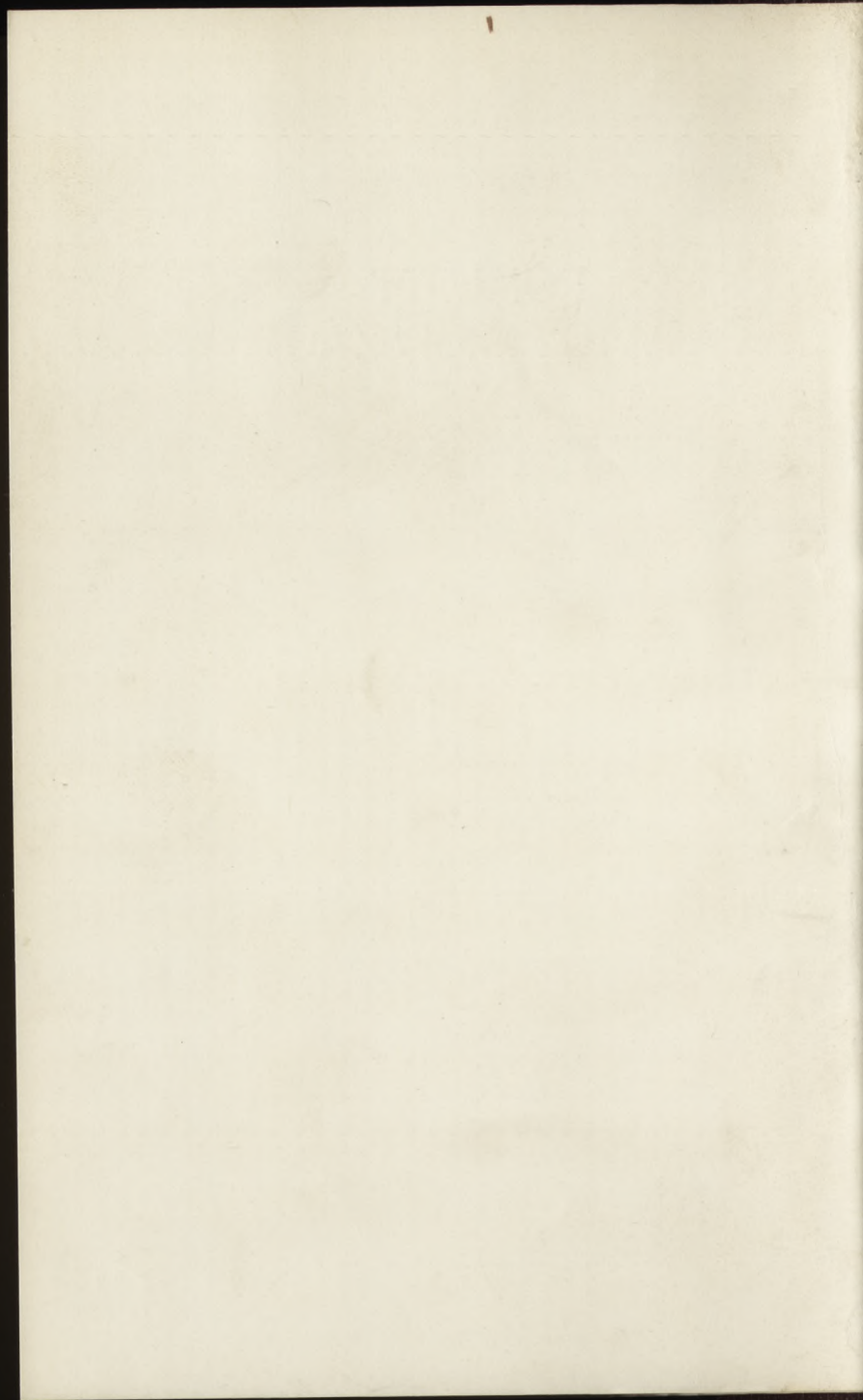
Országok multát, születését látja?
Volt-e köztük, lessz-e köztük hazája?

E láz minek hajnala, alkonya?
Miért halsz itt meg, osztrák katona?

... Kinyúlik, vége. Felel odaát.
Mi lesz akkor, ha meghalljuk szavát?

ROMLOTT
MAGYARORSZÁG

SZENT LÁZÁR SZEGÉNYE

Nyiss ajtót gazda, ne félj riadva,
Nem a bomlott had kóbor rablója,
Bús, szegény ördög, magam ödöngök
Augsburgi gyászunk gyász hír-hozója.
Harc elvetéltje — arcomon pecsétje —
Irmagnak meghagyott harcos vagyok,
Szent Lázár népe, rendbéli szegénye,
Gyásztársaim : a gyászmagyarok.

Rossz hír vivőit, balság hívőit
Ki szeretné meg, ki ne vetné meg?
S jaj ránk van róva bús-vigadó szóba
Az arcpiritó, gyász hordó ének,
Uj, vert megyarról, álmatlan harcról
Uj nótát fújni, fület telezúgni,
Uj, vert magyarnak, a föl zavartnak
Borába hullni, vérébe túrni.

Idegen harc volt, áldatlan harc volt,
Csúfúl hagytuk ott a háborút,
Tán az ijj elázott? a vezér hibázott?
Csakhogy Nyugat átka ott ránkborúlt,
Vakmerő fajnak, hajrás rohamnak
Nincs foganatja már Nyugaton,
A hetyke bajnak, nagyszerű kalandnak
Leáldozását sírva vigadom.

Mi sors vár majd ránk? Kifúlt a hajránk,
Át kell nyergelni s uj útra menni,

Sem Augsburgot már, sem Bizáncot már,
Már csak a magunk fészket keresni...
Ok be gyalázat, fojtó alázat
Haza hátrálnunk, magunkba szállnunk,
Mint beteg farkas tajtékot turva
Sorsunk zabláját zihálva rágnunk.

De csak hadd rágjuk, csontig hadd vágjuk,
Nyeljük a sorsunk, sorsunkra találva,
Lessz a pányvából még istenostor,
Leszünk még rémes, leszünk még drága!
A magunk sorsán nőttünk mi égnek,
A magunk sorsán magunkhoz térünk,
Kudarcos harcban, magyar kudarcban
Főnikszként égünk, újra megélünk!

Bort ide béres! a gazda megadja!
Megjött a sorsunk, magyar, aki állja!
Alázottságból, gyalázott gyászból
Hajtott ki mindig a sorsunk fája!
Csonkítva, bénán, megverve, némán,
Jósolok így is uj magyar népet,
Jobbat, hivebbet, égőbbet, szebbet, —
Koccints rá gazda, jó a magyar élet!

ATTILA SZEME

Meghalt a mi Urunk, meghalt,
Fekszik a nagy ravatalon,
A Kéz lehullt, a Kard se sujt,
Attila már nyugodalom.
Nem szól a száj, a seb se fáj,
A nagy homlok már nem tüzel,
Nyugodhat, már ő nem király,
Légy donghat rá, s nem űzi el.

Csak fél szeme... Hogy eshetett?
Nem fogták le? Fölnyilt megint?
Fehérlík a pillák megett...
Ez a szem, jaj, lát, néz, tekint...
Nem tudja senki: lát e szem,
Belétükröznek gyásztüzek,
Fáklyák s máglyák zord véresen,
S feláldozott ifjak, szüzek.

Ráhull a bomló hun világ,
Örjöngve porzó kerge tánc,
Üvöltő sámán. máglyaláng,
Mámosos szláv, részeg Bizánc.
Arany gurul s a Párt üvölt,
Mi lesz, mi lesz itt reggelig?...
Alattuk már nem hun a föld,
S a hun urak egymást eszik.

Dermedt tükör, balsorsu szem,
Kínrafeszült, rémült golyó,

Benned ég, mint verembe benn
A hunság, az ellángoló.
Kábult világban öntudat,
Szem lenni le nem húnyhatón,
Mögötte szív s agy megszakadt,
S ő lát, ő lát, s nincs irgalom!

SZAMOVÁR

Kis eltiport orosz viskóból hoztam.
Zár, ajtó nincs, a gazda odajár,
Egy rossz kopejkát sem ért semmi ottan,
Csak a tűzhely ép, s egy vén szamovár.

Vén paraszt jószág, nehézkes és jámbor,
A Dnyeszter szentelt vizét duruzsolta,
Most került elé a vén hátizsákból,
No lám, tud-e még nótázni azóta?

Ma profán, átszűrt Dunavízzel érd be,
Rideg és józan világba jutottál.
A lobbanó szesz kéken leng az éjbe,
Tűzelj alá, kis együgyű szláv oltár.

Lassan ... melegszik. Halk álmok terjengnek
A szláv tűzhelyből, álmosítók, lágyak,
A Dnyeszter partján most tán énekelnek,
Fojtott melódiát harmonikálnak.

A szesz libeg, kísért. Szelid nagy muszkák
Sóhajtoznak: „S hát gonosz volt a jó cár,
S megcsaltak az urak. A bőrünk nyúzták“.
Az ősi szamovár, ha! duruzsol már...

Zsibong a víz. Törvényét hadd kerengje,
Hányja tajtékját kiforrás előtt.
A szalma-födelek nagy titkú lelke
Feszíti már gőzével a fedőt.

Fekete földek vízei — ki tudja? —
Mekkora mélyből, hány ágból testvérek?
A Duna vize forrón ha kifutna,
A bőröd, jaj, nem épügy égetné meg?

A réz vörösen izzik, hörg a kráter,
Mintha bakúi dzsinek bujtogatnák,
A láng ujjongva rohan vén falán fel,
S idézi benn a vizek lázadt habját.

Hahó, feszítő gőz, nagy mozgató,
Kazánrobbantó, forrongó elem!
Te vagy a vizek lelke, lázadó,
Mélységek s titkok ura odalenn.

Oh szalmafüdél, ős szláv álmok fészke!
Rettentő Főnixsz, nagy vörös madár,
Aki vijjongva szórja föl az égre
Kigyult ős fészket s lángruhába jár...

Kigyujtani az elvénhedt világot,
Ki vizözönben fürdött egykor ujjá,
S ki tűzözönből akar lenni áldott
Örökifjává, egyrohamban, hurrá...!

... Álom, jaj... A láng susterog, kilobban,
Arcom verejtékes... Későre jár...
Ocsúdok gőztől s szesztől zsibbadottan.
Oh roppant balság! Oh kis samovár!

ALVINCI HARANGSZÓ

Ugy kong, úgy kong most éjszakánként,
A párnán át bezug fülembé,
S nincs menekülés : halántékon
S szíven sulykol harangunk nyelve.

Ahogy a tűzvészt kongta ránk rég,
Mikor vén tornya alatt laktunk,
S riadni, kelni, menni kellett,
S rengett a lég s a föld alattuk!

Be hatalmas volt, be parancs volt :
Menteni a hívó falunkat!
Fölvert, s nincs mentség, betegágyból,
Síróból is keljen, ki mozdulhat!...

Oh, hogy ver most is, vérebben ver,
Vészfényt gyújt a riadt vak éjbe,
S hiában rá párna : lángpelyhkel
Röpköd körül tüzes pihéje.

Öreg harang te, nincs mentségem,
Nincs irgalom rá semmi, semmi,
Ugy-e, ha égve, behullva,
De kelni kéne s menni, menni!...

KOLOZSVÁR

Kolozsvár, husz perc!... Zúg-búg, ott liheg
a vonat,
Vagy csak emléke lüktet halántékom alatt,
Ott benn a korzó vár rám a Mátyás-tér körül,
Megérkeztem! jöttömnek sok csitri lány örül.
Kolozsvár mindig ünnep, tavaszra-ébredés,
Írás, mit kezünk padba és könnyű szívbe vés.
Tréfás, vén Farkas-ucca, friss iskolás zsívaj...
Kolozsvár, jaj...

Kolozsvár húsz perc! Rajta, feszül a gyorsvonat,
Szemünk keres ölelni víg, hű barátokat,
Az Egyetem hús padján jegyzetet ró kezünk,
De este színház, bál és — nem estebédezzünk;
Barátság a Newyorkban, a holdas Házson-
gárdon,
S otthon — oh kis olajméc! — vakít nagy
magyar álom:
Fény s tűz akar majd lenni egy elhullt
csöpp olaj...

Kolozsvár, jaj...

Kolozsvár húsz perc! Bódúlt álomban érkezem,
Ő vár reám, kezét már csókolja két kezem,
A sétatér vár s május, Törökvágás s a Hója,
Haját a hajnalos nap aranyköddé csókolja...
Oh áldott égi szépség vezeklő ostora,
Örökre koronázó tüzes kín-korona!
A csókom boldog kín és istenhívő sohaj,
Kolozsvár, jaj...

Kolozsvár, húsz perc! Éjféli, fojtó, tömjénszagú,
Ötven vagon, mint záros koporsó, zord kapú,
Menetszárad, Kalota vidéke búsul érte,
Virág- és könny-eső ver (s mind vérbe fül
majd, vérbe...)

Húsz perc : egy búcsúcsók benn, fuldokló,
bús, örök,
Léptemtől a Szamoshíd, mint vert szív, dübörög,
A Szentmihálytorony még int, kendő leng
s moraj...

Kolozsvár, jaj...

Kolozsvár, húsz perc! — Ennyi? csupán egy
állomás?

Elmúlhat, mint egy hűlt csók, egy álomvillanás?
Idegen szótúl fullad a Wesselényi-ucca,
Mátyás érc ménje mintha vad jégzajláson
úszna,

Cluj, így írják és minden fölírat gúzskötés,
Kitölt szem, fojtott hörgés, sírásra is kevés...
Alázuhant a fönség s fölülr került az alj,

Kolozsvár, jaj...

Kolozsvár, húsz perc! Vár ott a végső stáció,
Hús temetői fenyves, pihenni s várni jó,
Hol századok ölelnek testvérül biztatón,
S vár rám lenn hősi szépség, bírám s
vigasztalom.

Mint télen a gyökérbe húzódik a virág,
Megtérek hozzád szent múlt, szépség és ifjuság,
Ott majd örök szent álmon elring a percnyi baj,

Kolozsvár, jaj...

ALVINC MOST MILYEN LEHET?

A Csengő vize vajjon más-e most?
Sint váltott-e, borzoltan zavarost?
Mióta léle idegen láb gázol:
Zöld, vad tajtékkal nem kel ki ágyából?

És milyen égbolt tükröződik benne?
Tud mosolyogni? Ő, — az idegenre?
És mit tesznek a komoly jegenyék?
S a kastély áll és lát és tűr-e még?

S az ősi harangunk most mit tehet?
Mért állítja most meg a szívemet?
S a házunk? S jaj, az öreg almafánk
Mikor terem, most hogy gondol reánk?

A temetőnk, a temetőnk, le, mélyen,
Oh, mit gondol most rettentő csendjében?
Éjszakánként jaj mért húz most úgy engem,
Mindszenti mécsesét gyujtva húnyt szememben.

...Anyám most is szép mirtuszkoszorúja.
Nehéz leckém most is velem tanulja,
Ő tudja már, csak jaj nekem nehéz még,
Akadva mondlak, zsoltár, örök szépség.

Az apám szeme feddő, szigorú,
Mert én megesett vagyok s szomorú,
Mert én gyarló könny és jaj közt vergődve
Gondolok az alvinci temetőre.

Oh temetőnk, te maradsz győzhetetlen,
A szívem benned él, él, míg felettem
Hat lányira — milyen csekély dolog! —
A könnyem hull, s az ajkam mosolyog.

A MAGYAR SZFINKSZ

Béveszi magát homokpusztájába,
Lefekszik oroslán-ritmusú teste,
Nagy homlokát az ég felé feszíti
S néz ős bölcsője iránt, néz keletre.

Elmegy csodának. Fekszik ős pusztáját,
Fekszik a világ kapuján keresztül,
Szent, szűzi árvaságát őrzi szívéen
S tán mosolyog is. Ám szava nem zendül.

Hallgat. A szél hadd borítsa homokkal,
Katángkóró átnyargalhat felette,
Sakál üvölthet, hiéna kacaghat,
Ő rebbenetlenül néz, néz keletre.

Hallgat. Nyomasztó, sujtó hallgatás,
Irgalmatlan, kibírhatatlanúl,
Szó tőle fönnakad, szív elfogódik,
Csont megreszket, sírás torokba fúl.

Hallgat. S mint vizalatti mély örvénybe,
Úgy sodródik feléje minden út,
A világ karavánja, mindhiába,
Eléje jut, mind, mind eléje jut.

Előtte kell elmenni, szembenézni,
S a hallgatása kérdez, kell felelni,
Bénúlt zavarban, sápadt büntudatban
Kell töprenkedni, félni, tönkremenni.

S a nagy talányra nem lesz több megoldás,
S beléhal, pusztúl mind, ki meg nem oldja,
Beléhal, pusztúl, és ki nem kerüli.
A Szfinsz várhat, kövülhet, mosolyogva.

S majd elpusztúl s gyomba fül minden út,
S a szél mindig új holtakon zokog...
Hagyján! Mig kalmár s rabló jár e földön:
A Szfinsz kérdezni és itélni fog!

GYÖKÉR NÉLKÜL

Két araszig ha leszántunk:
Idegen kard, csont fakad ki;
Két arasz — s már idegenség
E föld, melyre jöttünk lakni...
Ezer éve próbáljuk itt,
De százezret éltünk amott,
Anyai és áldóbb földön,
Melyből törzsünk kiszakadott.

Ezer év, be rövid álom,
Be hiába, foganatlan,
Ezer év csak, hogy ős fánkat
Áthoztuk egy zord tavaszban.
Föld a fának gyökér-horgonyt
Vissza nem ad, bennszakajtja:
Bimbós mellét hogy elhagytuk,
Lettünk árva, rugott fajta.

Bennszakadt a gyökereink
Virágtermő finom szépje,
Soha boldog teljes-virág
Nem nyit ily fa tetejébe.
Föld, fű, víz: csak félig hódolt,
S a mi fánk más szelet áhít...
Vagyunk máig katángkóró,
Félig-fogant bús virág itt.

Sohse leszünk itt mi itthon,
Vidám, egész, tősgyökeres,

Visszanéző itt a mély szem,
Ázsiai, ami nemes.
Ott maradt a szorgos, hű kéz,
Tétován lép a magyar láb,
Ha meglódúl: könnyűszívvel
Egy tengerrel lódúl arrább.

Kárpátalja, keserű föld,
Anyánk, mégse elég édes,
Kenyere csak könnyes emlék
Ázsiai tejhez képest,
Ha ver, hát ver, mégse nevel,
Szemünk méléz könnyel földve,
Mint az árva, ki anyjához
Visszasajog s néz a földbe...

A VETÉSÜNK FÖLÖTT

Hidegcsókos, tört kéz volt, aki szórta,
Polyvás mag volt, foltban rothadt gyakorta,
Kóbor madár kicsente, köd kiette,
Vér fült alatta, átok fült felette,
Acélja nincs, tiszta faja — alig,
S még mind borúl, s fagy jöhet hajnalig.

És mégis: ebből kell megélni majd,
Ő: az élet, mely nekünk még kihajt,
Az ember, ki hivebben szánt s alább,
S ő lessz a fegyver és a délibáb,
Az igazabb hit, mélyebb áldozat,
Kit Isten majd magáénak fogad.

Alszik a mag. Több csont s több vér táplálja,
Tört szívek lángja bomlik most alája,
Több betaposott délibáb csókolja,
S fönn szolgák lába súlyosabban nyomja.
Álmodj magyar mag, Álmos polyvás magja,
Sár s hó alatt maradtál, oh magadra!

S mégis, sár s hó alól is nőni kell,
Az uj vetés csak fel fog nőni, fel,
S ringani fog lázas tavaszban, nyárban,
S délibábot vet a vert pusztaságban,
S izmot feszít, bosszúállót, erőst,
S nevel uj gyermeket, uj, tiszta hőst!...

... Kilencszázhusz. Szent karácsony hete,
Ajtónkon zörrent Isten követe.

Mi vigyázzuk a rémes éjszakát,
S reszketve bár, de átvirrasztjuk, át!
Sár s hó alatt vigyázzuk a magot,
Várjuk a messiási csillagot,

KÓRUS

1921.

Megtaposott, könnytől és vértől részeg
Maradék földünk, üszkös, kihűlt fészek,
Akin gunnyasztunk dideregve lázban
Lenn, lenn a magyar télben s éjszakában,
Te sötét, mély föld, nem érzed-e meg,
Mit várnak tőled a magyar szivek?

Forogj vén föld! tágult szemünk igéz,
Az ősi titkú magyar földbe néz,
Megváltót vár e nép, mert jönni kell,
A földet dobantjuk, hogy küldje fel,
Most szülje, most, mert múlik az időnk,
A végzet ajka nyilik, szíve döng.

Föld, föld, magyar föld, most, most add a hőst,
A tárt szeműt, megbuzdító erőst,
A rettentőt, a fölszakadó látát,
Ki bosszúállást hoz hadak útján át,
Kinek kard nő a vén hun legelőbül,
Ki szívét nekünk kiszakitja töbül.

Hőst, férfi magzatot, kin ül a végzet,
Ki gyujtsa föl e Főnixszmadár-fészket,
Ki kibomló istenostorként csattan,
Ki testvére:n ur lesz, irgalmatlan,
Mosolytalan s gögös szemébe zárva
A mi fajunk gyászpompás árvasága.

Föld, vajúdó, hörgő, csukott szemű,
Vérünktől és könnyünktől keserű,

Kit ingadozni érez szédült lábunk,
Beléd fogózunk, mélységedbe vájunk
Átkos-imás kórusban térdelünk:
Nem volt elég a harc! hőst, hőst nekünk!

HAZATÉREK BARBÁRNAK

Hazatérek. A bizánci festéket
Lekarmolom arcomról, éget, éget!
Piruljak vagy sáppadjak, ám de mátúl
Nem tanulok mosolyogni szolgálul.

Idegen ruhám letépem, mig érzem,
Hogy langy puhává nem tett még egészen;
Vad pusztám szabad jeges zivatarja
Hadd verje bőröm, cserepesre marja.

Kiszórom mind, amit zsákomba tömtek
Barbár szivünkre megvesztegetőnek,
Üveggyöngy, csengő, rongy, ó-pergamen,
Nekem mind idegen, mind idegen!

Leszek barbár, mint hát mögött neveznek,
S nem szolgállok, csak az én Istenemnek,
Ki engem pusztámban avégre áldott:
Őrizzek neki szent külön világot.

Barbár leszek, mosolytalan titok,
Nem könyörülök, nem hasonlítok,
Fömládozom, ki szigetembe téved,
Barbár leszek, babonás végítélet.

Ellenség lettünk és soha barát,
Ő gyilkot hoz rám századokon át,
Két vér, kétféle becsület leszünk,
Egymás végzetét rója két kezünk.

Készülök én is sorsomra kevélyen,
Sötét ünnepre pusztám mélységében,
Míg Isten fölemel majd vesszejének
S Bizánc falára csapni visszatérek.

GEIZA VEZÉR IMÁDSÁGA

Régi uram, nyilas, lovas,
Álmos apánk ó istene,
Csak kigyúl a lángom neked,
Belémfujt a pusztánk szele.
Szomorú láng, mindhiába,
Mint láp alatt bujtó parázs,
Nekibusult csakazértis,
Inaszakadt pogánykodás.

Frissen tört must a magyar vér,
Piaci légy, dongó lepi,
Gyül ránk sváb és szláv barátunk,
S mind a Krisztust emlegeti.
Fáj a lelkem élni velük
Egy szin alatt, egy füst alatt,
Ugy kívánnám belédvetni
Vagy hitemet, vagy sarkamat.

... S hej új isten, Krisztus-Isten,
Szívmegejtő mégis, mégis,
Neked is csak megcsordul benn
Ez a bánat, ez a vér is.
Mefogott az oltárfüstöd,
Megzihálok oltárodnál,
Ha a szívem megcsókolnád,
Ha valahogy kézenfognál...

Felemás hit, magyar kétség,
Két oltárt tart vérem, könnyem,

Vagyok olyan préda s kevély :
Vért és hitet adok könnyen.
Két-mostohás gyermekszívvel
Meddig lehet elvergődni ?
Csókolatlan, megáldatlan :
Lehet-e így nagyranőni ?

ERDÉLY FELE

Te hű, meleg erdélyi földdarab,
Amellyé anyám szive porladt széjjel,
Szivem feléd huz most, keres, tapad,
Mint csecsemő-száj anyamellre éjjel,
Mint delejtü a földsarok iránt,
Amely felé nagy törvény tűz irányt;
Te hívsz, anyám szívével örökölt
Erdélyi föld.

Álom, régi, sulyos, lidérces éjben,
Szivárgó, bujtó nagy erdélyi álom,
Alvó harang Szent-Annató-fenéken,
Mely vészre kondul rémes éjszakánkon,
Álom, belőled ivott lelkeim látát,
Te ragadsz, hívsz és szívsz hadak utján át
Északi fénybe gyúló éjszakákon,
Erdélyi álom.

Oh vér, sötét csöppekben most is hulló,
Erdélyi vér, én rajtam is te futsz át,
Halántékomban te zugsz, mint a duló
Viharszél, mikor sodorja a pusztát.
Vér, kit gyűlölség mar ki az erekbül,
Szavad az én eremben is fölzendül,
Hívsz, itt vagyok, én, tévedt messzi ér:
Erdélyi vér.

Harc, harc, öröktül — végeszakadatlan,
Fajt fajra bujtó ős erdélyi harc,

Mit külön forral minden kis völgykatlan,
Minden tavasz, minden ház, minden arc,
Örökbe hagyva apáról fiura,
Vágylak, várlak, kihiva és bosszulva,
Gyönyör lesz, ahogy izmimba marsz,
Erdélyi harc.

Kés. Hirtelenebb, rövidebb a kardnál,
Közelebbi, bosszulóbb, makacsabb,
Jó, vállaljuk, új harcban ha ez használ,
Jőjj kés, farkasfog, mely orvul harap!
Mégmártom pengéd veszett eb nyálába,
S megcsókolom éjféli lesbe állva:
A fajtám védem! Jer új igaztevés:
Erdélyi kés.

A PUSZTASÁGBA VERT MAGYAROKHOZ

Tanítalak a hatodik parancsra:
Őrizd kőtáblán, frigyládádba rakva;
A Sinai hegy magasán innenre
A pusztaságba, törvény-kivül vetve
Te ősbibb szentséget örökölj:
A te törvényed: Őlj!

Ábel vére vagy, de Kain a bátyád,
Hulló vér te, a magyar földet járd át,
S nőjj ki e földből fekete virágban,
Könnyes kenyérben, bujtó lidércclángban,
Bosszuló rémnek az egekre nőjj,
Őlj!

Nőjj, mint a pálma, nőjj bosszúd súlyátúl,
Nőjj, rettentővé, világ ostorául,
Sápadjon Akviléja uj lakója,
Tetőiről fusson megint a gólya,
Uj hun vihar, hullj! tetőire dőlj!
Őlj!

Hullj, hullj rá! Hujrá! Rothad Európa,
Egy uj Bizánctól esett rothadóba,
Gázoljon szennyes homlokán a hún,
Indúlj keletről uj Katalaún,
Isten kezében légy barbár pöröly,
Őlj!

Arany tetőit, selymét, könyveit,
Asszony-mosolyját, — mind máglyára vidd,

Tüzet alá, huj! Égjen ki a fészek,
A vérbosszú ős tüzétől légy részeg,
Mint lépfenés vértől részeg böngöly,
Ölj!

Gyerünk a pusztaságba, negyven évre,
A Kánaán csak elvár majd e népre;
Amíg új törvényt nem adnak nekünk:
A legősibb törvény utján megyünk!
Törvény, kőszívre írva tündökölj,
S addig nincs más törvényünk: Ölj!

PATÓ PÁL ÚR VÉGRENDELETE

Életem jócskán már elhalogattam,
Elmulnak jó barátok, szürettek,
Uj házam nem lesz, mentém megvarratlan,
Szivem alatt őszi bú didereg.
A nagy harc késik, kardom sutban áll,
Szégyenbe lel, ha rámlél a halál.

Friss őszi sarjú, Pató Pálok sarja,
Ki rám hajnalodsz pólyád bontva már,
A magyar sorsot átteszem válladra,
Apám, ki adta, számadásra vár,
S szemed mögül utódok intenek:
Testálok hát neked, magyar gyerek.

Úgy kaptam én is fele-bevégzetlen
Vén fészkünk elhanyagoltan, sután,
Az ős adósságot alig fizettem,
Halogattam, halogattam csupán;
Alvót szinleltem, hogy kelni ne kelljen,
Buzgóságom fukar volt és kelletlen.

Ha tettem: nem tudom, jó volt-e tenni,
A Tisza partja nem lett jobb velem,
Házat, mentét, kincset és hírt szerezni
Nem tudtam, vallom, s lesütöm fejem...
Oh be áldatlan magyar utód lenni,
S be nagy szorongás: össé cseperedni.

Mind hagyján. Jaj, de mi időnkre ért meg
A tartott végzet: elveszett a föld,

Azóta jobb nekik, kik már nem élnek,
S azóta én is azt tanítom: öld!
Lehet-e még nekünk embernek lenni?
Hagyján, de neked tenni kell már, tenni!

Mi elhullunk, embertelenül, zordúl,
A Pató Pálok sorsa teljesül,
Te nem lehetsz már Pató Pál; megfordul
A sorsotok, vagy végkép elmerül,
Födetlen sirunk ott tátong megetted
S elnyel, ha egy lépésed visszavetted.

Im ezt hagyom rád, nem az ősi kardot,
Keress helyette tört, esküszegést,
De álld jobban s győzelemig vidd e harcot,
Ezt síriratként ágyfejedre véd.
Csak ez minden értelme életednek,
Aztán — ám éljenek majd jobbak, szebbek.

Pató Pál im ekép testálja mával
Rád örökségét, megszakadott harcát.
Mint apái tették: rád tolvá által
A magyar sors véghetetlen kudarcát.
Datum Budapesten, száműzetésben,
Anno ezerkilencszázhuszonnégyben.

AZ ÉJSZAKÁBÓL

Isten, aki lélekzeled a lelket,
Ki lelkem forró szellőnek lehellted,
Nézd, messziről, immár hülön s halkúltan,
Visszavágynám hozzád, kitől indúltam.

Lehelltél engem a magyar mezőre,
Érkeztem borús alkonyi időkre,
Fanyar volt már a nyílt rózsák szaga,
S vihart sejtett a hulló éjszaka.
Uram, megkésett sóhajtásod voltam,
Kevés ébresztőt, több búcsút csókoltam,
Nem hordtam forró virágport a fáknak,
Nem röpködtek bennem pillangó szárnyak,
Jósággal bimbókat nem fejtegettem,
Az elzúhanó viharszélbe vesztem.
Vak, dühöngő jajdulás lett szavam,
Vért borzoló, harmoniátalan.
Lihegve járom ezt az éjszakát,
Vert puszták síri harmata hat át,
Zihálok távol hajnalunk felé,
Vár nem hiszem, hogy eljussak belé...

Im ezt gyűjtöttem a magyar mezőn,
Fáradtan, botlón, elcsüggedezően:
Beteg verejték, vér s könny harmatát,
Így lehellték belém, így nyujtom át,
Szemrehányón úgy járulván feléd,
Mint zúgolódó, meghajszolt cseléd.

LOSONC FELÉ

Losonci halkult gömbakácós utcák,
Belémsuhantok néha lopva, futva,
Ablakok, fejek, mosolyok s virágok,
Belémhajolnak, mint mély, régi kutba,
Fölzsong sok balga, ostorozó emlék,
A régi sarkon fulladt szívvél várok,
Óh utcák, dacos, földobbanó lábbal,
Üzenem nektek: elmegyek hozzátok.

Losonci erdő, fiatal, ujjongó,
Nagy séták, tervek, akarni és merni,
Losonci erdő, varázsvesszős lombod
A csodát nekem most is tovább termi,
Oh erdő, távol gyökered belémnyul,
Kuszik, zsibongat, forrósit, fölsarjad,
Óh erdő, érzem, elmegyek még hozzád,
Szívemre tüzni győzhetetlen gallyad.

Losonci fiuk, rámtapadt szempárok,
Gyulongó mécssek, szelid s dacos ajkak,
Magamban hányszor hallok sikoltástok,
Örvényében a letört zivatarnak!
Hol álltok fázó, apró őrszemek
Fölváltatlanul, félig behavazva?...
Fiuk, közétek én is elmegyek
Egy még csak ott lenn bomló nagy tavaszra.

Losonci templom, orgonád belém bűg,
És látom, én is ott ülök a padban,

Fejem meghajlik, ezüst szál sincs benne,
S várok a titkos ajtóra tapadtan . . .
Oh, meg fog nyílni majd s át jajon s könnyen
Elküldöd őt, hogy áldjon és segítsen,
S én megyek vele, hívó küszöbödre,
Losonci templom, felővező Isten!

ISTEN KARDJA

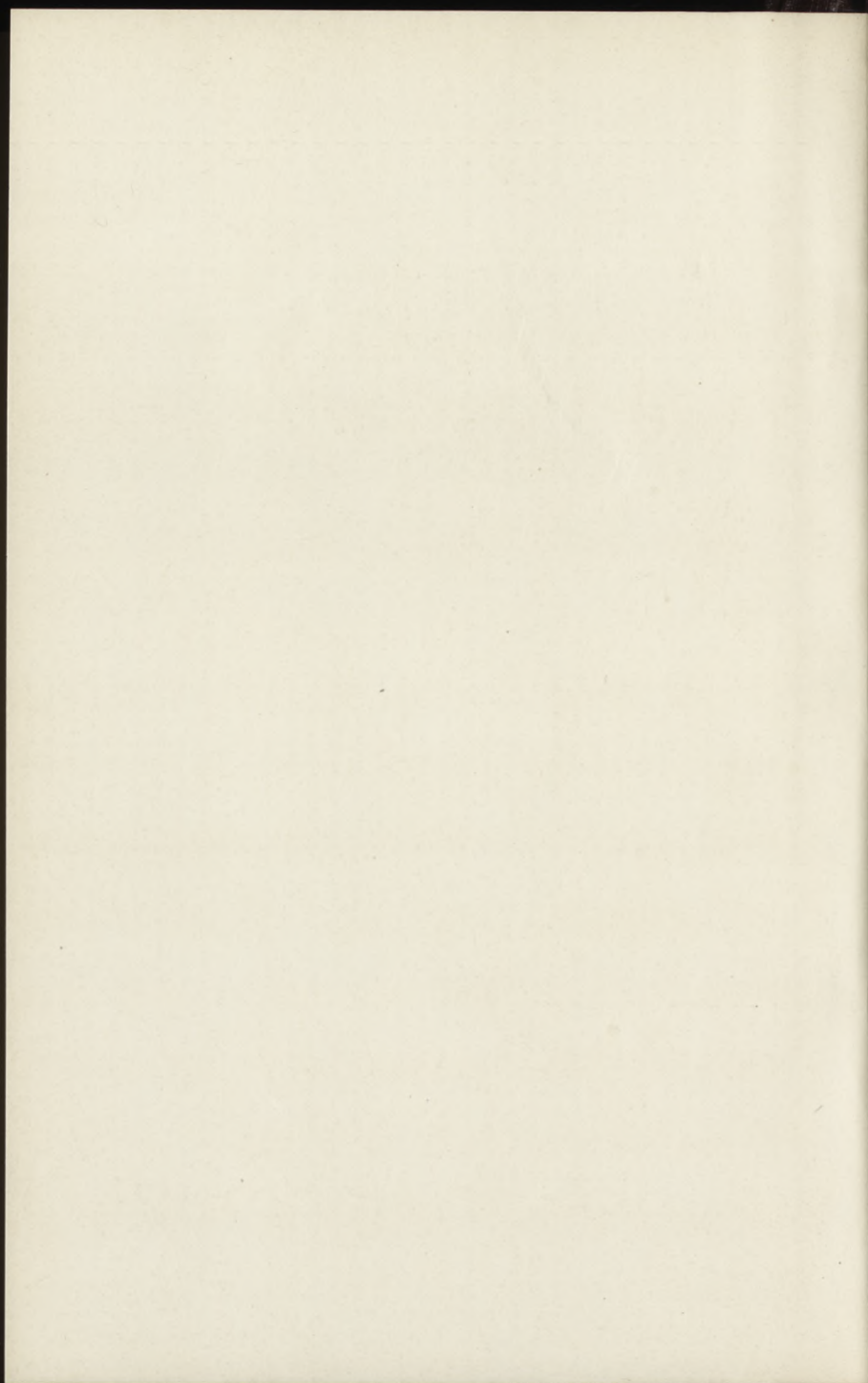
Oh Föld, óh Föld, drága termő,
Akiből nő fű és erdő,
Kiben jövünk magja erjed,
Milyen termés nő most benned ?

Mint a régi Isten papja,
Ki a földet kihallgatja,
Érzem én is odalentről,
Ami ott lenn piheg, zsendül,
Fű alúl és föld alúl,
Vér alúl és könny alúl,
Túlhan csonton, síri mélyen,
Túl gyökéren, túl vízéren,
Ércek ágán s forró lánván,
Hol égbe szív a szivárvány:
Ott zsendül most lázas földben,
Mint fölfakadt mag a rögben,
Dagad a föld szívszakadva,
Hogy megszülje, nekünk adja,
Ahogy a nép imádkozza,
Ahogy Isten határozza,
Eddig óvta, már akarja,
Nő már, nő az Isten kardja !

S egyszer a föld meghasad,
Isten kardja fölfakad,
Lángot vetve, döbbenetbe,
Vért fakasztva, retteg tetbe,
S hajnalán e forró napnak
Friss legények ráakadnak.

S ugyanakkor hajnaltájon
Ér valakit roppant álom,
S mire Nap kél: hívő népe
Odatódul mind elébe,
Kardot hoznak: ismer rája,
Szétsujt a négy világtágra,
A Kárpátig mind így várják,
Szivszakadva hívják, áldják,
Catalaunig mind borzongják,
Csak hadd sirják, mind átkozzák:
Mégis egy lesz mind ez ország!

VIRÁGÉNEKEK

BÉNA GYŰRŰ

Mint a kihullott opálkő emlékét
A foglatát, ha kincsét elvesztette,
Úgy őriz lelkem, utánad meredve.

Balsorsos opál, gyászfátyolos szépség,
Alkonyi fények fátylas muzsikája,
Felhőkben megtört könnyek szivárványa.

Balsorsos opál, haldokló tüzhelyfény,
Szerelmes asszony könnyes szemű álma,
Ha'dokló ajkak búcsúcsókolása.

Balsorsos opál, földben bujdosó szép,
Földben is égi szivárványos szív te,
Mit ér a gyűrű, téged elveszítve?

Száz karral körös-körül foglalt téged
S gazdag kincsével hivalkodott lelkem,
Körülölelve, körül megölelten.

Kihullott, vége. Mint holt szem üregje,
Mint ajk, ha kiszállt végszava, dermedten
Az üres éjbe nyílok tehetetlen.

AZ AJKAK

Kezdetben volt a csók. Az Isten lelke
Kettészakadt, hogy magát csókolhassa,
Csók vitt létet a földbe, égbe, napba,
Csók volt a „Legyen“, mi az űrt becsengte.

A lét, a teremtés ős szenvedelme
Azóta is úgy jár, csókban suhanva,
A roppant lét csókokra van szakadva,
Csókban ujúl az élet végtelenje.

Vágtat az élet szekere s csattogva
Vág keréknyomot kereke az útba :
Mint két végtelen ajak között futva.

E keréknyom mindnyájunk arcán átvág :
Ajkunk a nyom, hogy e kerék ott jár át,
Ajkunkkal van kövezve vérszín útja.

BABONÁS VÁRÁS

A szemét néha szintehogyláttam,
Sűrű tömegben, szívem tájon ütve;
Közelségétől, mély éjszakákban
Forró lett arcom, sápadtan sütve.

Lefekvés után néha egy fénylő
Hajszálát húzta keresztül rajtam.
Nem szólaltam meg. Tudtam, hogy még ő
A falon túl van. Vártam elfuladtan.

Messze van mégis, messze, hiába,
... Ott június van, meleg, mély éjjel,
Nytított ablaknál vetetlen ágyra
Zsibbadó karral nyujtózik széjjel.

Ő ott, én itt túl, bámuljuk a holdat,
Száz mérföld miatt nem tudunk aludni,
Ujja a párnámon indulót dobogtat...
... S én tán már sohasem fogok indulni.

JÁNUSZFŐ

Magam mögött érzem az arcodat,
De nem láthatlak, szemben sosem látlak,
Te velem egy test, külön gondolat,
Te megmaradsz nekem örök csodának.

Beléinformrt agyadnak agyamban érzem
Minden kékjék-kinját, meleg mozgását,
Fájsz s reszketsz bennem, — s nekem is a vérem
Ott jár testednek minden pórusán át.

Nincs köztünk távolság, ajtó, nincs semmi;
Kerengő gondolataim mögött
Ott érzem gondolatodat kerengni,
Amint az álmom visszáját szövöd.

Két külön horizont; ahol végződik
Az enyém, ott jön a külön tiéd,
Ismeretlen földed, s ezt le nem győzik
Fegyvereim, önnön korlátom véd.

S én sohse taposok végig e földön,
Csak követit látom vendégemül
S mondom nekik: királynőtök köszöntöm,
Sok csodát hallok országa felül.

Köszönöm kedves adóit, s cserében
Imhol adózom neki magam is,
Törvényes pénz mind, rajtuk képed s képem,
(De egymásnál hamispénz, mind hamis.)

VIRÁGÉNEK

„Hej-haj, gyöngyvirág,
Teljes szegfű, szarkaláb,
Bimbós majoránna“

Téplek bizony, tépkedlek,
Szabadúljak tőletek,
Szépszagúak, édesek,
Szórlak ám a tüzes szélbe,
Mint a holló, tollát tépve,
Hess virág, sok virág,
Hej-haj, gyöngyvirág

Én jó földem rontás lelte,
Rossz holdsütés álma verte,
Holt gyökérből gyomja kél,
Száz virága fölbeszél,
Vér pipacsa rám kacag,
Virágpora rámtapad,
Körülindáz, lehúz félre,
Aki okos, bizony tépje,
Ha szép, ha fáj: jobban tépje,
Hej-haj, gyöngyvirág . . .

Hej-haj gyöngyvirág
Kertek alatt régi tőrben
O-das róka lábatörten
Szorúlt lábát nyalogatja,
Ráfanyalog, hogy lemarja,
Hagyján, csakhogy mentse bőrét,
Azt az olcsót, azt a pőrét.

Szőre, bőre, drága lába,
Odaszakadt ifjusága,
Mint kacagó, hullt virág,
Hej-haj!
Gyöngyvirág, gyöngyvirág

ILLATOK

Leány, urnőd ma hazulról hogy ment el?
Halk alvajárón, vagy táncos léptekkel?
Cipője nem botlott-e, hogy kilépett?
S hogy kezetsókoltál, látott-e téged?

Melyik ruháját vette föl? emlékszel?
Milyen fátyol volt rajta s milyen ékszer?
Milyen illatszer volt a csipkékjében?
Az még, amelyben engem várt nemrégén?

Milyen illatot szív be most pihegve
Abba a kusza, lázrahajló fejbe?
Illata füstje vajjon nekem áldoz?
Hozzám ringatja, vagy valaki máshoz?

Az orgonáról biztos lehetek,
Tanúm május s a budai hegyek.
Az ibolya is engem véd neki,
Nárcisz is tán rám emlékezteti....

De ha pézsmás illat kartácsa hajtja,
Attól lázt kap s lázt bujtogat az ajka,
Attól baj lesz s én ma megérezem azt,
Hogy távolról egy uj illat fulaszt....

Mintha a torkom máris elszorúlna....
Leány, mondd, visszajő egy óra mulva?
Visszajő délig? Vissza bár estére?
....Valamikor még, vajjon, visszatér-e?

MÖGÉD NÉZEK

Mögéd nézek, nem rád, nem a szemedbe,
Ha csókollak is, akkor is mögéd,
Messzi réved szemem, mintha leskődné,
Távolról intő titok függönyét.

Távol mögédbe réved a várásom,
Várok egy mögéd rejtett valakit,
Egy asszonyt, aki benned van s távolban
Szemed mögött alussza álmait.

Őt várom, hogy felébredjen, fölkeljen,
S merőn rám nézve induljon felém,
A távolon át úgy jöjjön vezérlő,
Hívó, szívó nézésemmel szemén.

S érkezzék meg az én ölelésembe
A csókom s lelkem közelségeig,
Érkezzék meg épen beléd s töltsön meg
A szivedig, álmodig, könnyedig.

Érkezzék meg, oh várom, hívom, gyötröm,
Idézem és delejezem vakon,
Rajtad keresztül csókolok hozzáig,
Rajtad át nézem, mint egy ablakon.

Hívom, vésem belőled, mint a szobrász
A márványból egy távol ideált,
Minden csókom tested márványán csengő
Vésőcsapás, mely feléje kiált.

Idézem... oh meg fog-e jönni végül?
Megérkezik-e, hogy az ajakad
Nagy távol útról érkezön, ujjongva
Egy nap az ő csókjával rám-szakad....

Idézem.... Vagy tán úgy is kell meghalnom,
Hogy egy csók közben csak halott leszek,
S kereső, váró, végtelenbe járó
Megtört szemem távol mögéd mered....

A MEZTELEN LÉLEKIG

Szeretném letörülni állad
Hideg vonalát, ajkad gögjét,
S a kísértetes viharárnyat,
Mely néha bolygja szemed völgyét.

Szeretném, hogy ne úgy hordd pillád,
Mint rabnő hordja urnőjének
A napernyőt, hogy rejtse titkát
Bánatának és szépségének.

Szeretném leszaggatni rólad
A szavaidat s a szokásod,
Az emléket, mely belédsorvadt,
És a tudást, mely belédvászott.

S mit rádnevelt gög és alázat,
Szeretném, hogy mindent lefejtsek,
Mint szentképről a durva mázat,
Amit vakbuzgók rámeszeltek.

Letépnék minden álcát, testet,
Ami rejt, elnyom, öldös lassan,
Hogy a mezte'len, tiszta lelked
Csak egyszer bár megcsókolhassam.

KÖSZÖNTÉS

Köszöntöm a zátonyt, a rejtvevárót,
Melyen a hajóm megzökkent, megállott,
Mely számban átkozott, szivemben áldott.
És köszöntöm szépen a kezedet.

Köszöntöm a hinárt, mely ringatózva
A tenger végtelenjét illatozza,
Mely majd lehuz fojtva, csalfán bogozva.
És köszöntöm szépen a szempilládat.

Köszöntöm a hullámot, a frisszájút,
A puhán marót, csilló hazugságút,
Mely holtta csókol, mikor rajtam átfut.
És köszöntöm szépen az ajkadat.

Köszöntöm a derűs hűs végtelent,
Mely a vizek alól föl-földereng,
Eget hazud, de csak halált jelent.
És köszöntöm szépen a szemedet.

Köszöntöm az ismeretlen mélységet,
Mit rejtett Isten hajt, világtűz éget,
Ó szép halálritmus, rám írott Végzet...
És köszöntöm szépen a szivedet.

MÁJUS

Szőlővirág, álmodó,
Álmát lesd meg, május,
Tavaszi szél, lázt hozó,
Költögessed, május,
Csókold föl, hogy ébredessen,
Mély gyökérig megremegjen
Hús virága, május.

Szőlővirág, illatozz,
Érezd, hív a május,
Ajkad, szemed duzzadoz,
Mohón szívja május,
Tüzes édes virágpórral
Beléd lázt és mustot forral,
Lelked vívja május.

Szőlővirág, légy okos,
Vesztett ám a május,
Vesztett kutya, harapós,
Gyilkos szája, május,
Most beléd mar balga kéjjel,
S kiver a szomj egy bús éjjel,
Kitör rajtad május.

Szem s ajak, szép friss bogyó,
Belédszáll a május,
Mámoros szesz, vad folyó
Nyargalása, május,
Vad tajtékja besodor,

Rajtad urrá lesz a bor
Révületje, május.

Bujhatsz, félhetsz, hasztalan,
Ajkad várja május,
Nem viszed el csóktalan,
Törvény rád a május,
Kell bomolni, édesedni,
Kell kiforni, kell megveszni,
Megtaposva piros kádba,
Mindhiába, mindhiába,
Jaj, május, május...

ELKÖSZÖNTŐ

Menj, ha sorsod messzi vár,
Nem tartóztat semmi már,
Elbocsátlak könnyü szóval,
Semmi rosszal, csupa jóval,
Nézd, kapumon semmi zár,
Menj, ha sorsod messzi vár.

Nekem ugyis megmaradsz,
Sorsom alján áthaladsz,
Mint napfény száll a gyökérbe,
Amit a fa lesziv télre,
S hajt belőle uj tavasz,
Nekem ugyis megmaradsz.

Benn, magamban hordalak.
Csont és vér, szem és ajak,
S pórusom mind színig telten,
Minden titkod belehelltem,
Mélyen szivre szivtalak,
Benn magamban hordalak.

Jó vagy rossz? nem kérdezem,
Szép legyen, csak szép legyen!
Mint piros nap szivárványa,
Úgy ölelek a világba!
Arany eső kék egen,
Jó vagy rossz? nem kérdezem!

Igy köszönök el neked:
Köszönöm a szemedet,

A holnapi napvilágot,
Ami rajtad átvilágolt,
S a holnapi sziveket,
Igy köszönök el neked.

ALVÓ HEGEDŰ

Lány, lány, nagyszemü,
Alvó hegedü,
Könny, feszült, kikönnyezetlen,
Ölelés, elöleletlen,
Lebűvölt száj, csöndbefúló,
Muzsikától megcsorduló,
Vársz, vársz legbelül,
Fájsz, fájsz, messzirül.

S én itt indulok.
Rólad eddig mit tudok?
Visz, visz messzi ut,
Botlik velem, fájva fut,
Visz mégis tefeléd,
Legyőztem az éj felét,
Hajnalodra érkezem
Én, a fájó idegen.

Lány, lány, nagyszemü,
Alvó hegedü,
Balkezemben öt sovár,
Szomjas ujjhegy várva-vár,
Ujjak, bölcsek, dalt tudók,
Simogatók, szaggatók;
Hallgatózz föl: én vagyok!

Ujjam, csókos, kereső,
Rádhull, mint a jégeső.
Fürdetem édes, halk zokogásban,

Hajnali könnyben, esteli vágyban,
Végzetedben, döbbenetben,
Széjjelfejtett friss szivedben,
Lány, lány, nagyszemü,
Hangszer, nagyszerü.

Szelid legyek? Jó legyek?
Testvérkézzel vigyelek?
Rádborulok te nagyszemü lány,
Mint hegedüre a cigány,
Rádhajtom a telt fejem
S hallgatom a hangszerem,
Életem ittas mély dalát,
Amint rajtad zuhog át,
Lányszivet, muzsikát,
S rajtad tulnan a halált.

S beégetem legbelülre
Tüzes tűvel kibetűzve:
E hegedüt széjjelszedte
S újra, meg újra építette
Egy távolról jött művész,
S nem lett vele soha kész.

Vannak hajnalos, nyilt szemű lelkek,
Mindujra kezdők, előre nézők,
Valót ébresztők, tette igézők,
Akik nevetnek, mikor ölelkeznek.

Vannak alkonyi, záruló lelkek,
Visszatekintők, altatók, végzők,
Kik könnyen hagyják másnak a részök,
Kik lehunytt szemmel, megadva szeretnek.

Hajnali lelkek, alkonyi lelkek
Ha találkoznak, ha ölelkeznek,
Bús gyönyör, vidám vérzés lesz a vesztük.

Keresztbe élő, átlózó lelkek,
Bús kacaj, víg könny ahogy szeretnek,
S esthajnalfényben ragyog a keresztjük.

MÁJUSI ÁLDOMÁS

A
rany pálcát tart kezem,
Ma királynak érkezem,
Határokat ma leontok,
Ma belőled mesét bontok,
Lehunyom a szempilládat,
Virágcipőt kap a lábad,
Hajadat hárfá-hurnak véve
Kibontom a szőke szélbe,
Szétfejtem a tiz piros ujjad,
Fujj közé szél, vitorlánk fujjad,
Remegő térded már roskadjon,
Rebegő ajkad csöndre fakadjon:
Indulok veled!

Megérkeztünk, szent kikötő,
Májusi fényes hegytető,
Lábad alatt csuda álomszőnyeg,
Körénk csudapókok hálót szőnek,
Halántékdobba mély harangszót
Csókolok, elállt szivedbe hangzót,
Ambrát fuvok lehelletedbe,
Tüzes fátylat húnyt szemedre,
Forró virágpor fujja be ajkad,
Úr lett ma a május rajtad,
Ez a verő május.

S most kezem bár elbocsásd,
Bár szived a földbe ásd:
El nem múlok soha tőled,

Én dobogok már belőled,
Szived engem mind harangoz,
Halántékod mind visszhangoz,
Tíz piros ujjad engem érez,
Ajkad vére engem vérez,
Hajad engem hárfáz éjjel,
Hajnalokkal és éjjellel,
Engem lehellsz sirva-áldva,
Engem mosolygsz utoljára,
Ma és mindörökre.

MIDÁSZ KIRÁLY TITKA

Mint Midász király borbélyja, nem birom
Titkomat két boldog számfülektrül,
Könnyitnem kell s oh, szégyellem megírnom.

Nem, nem birom el, úgy hordom dülöngve,
Mint szószátyár részeg a boros titkát,
Tántorgok bolond ujjongó gyönyörbe.

Le kell ásnom az erjedt meleg földbe,
Gödröt vájok husába tíz körmömmel,
S belekiáltom titkomat hörögve.

A föld, a jóságos, siket, setét,
Meggyónt titkom hordozza el magában,
Könnyítsen engem, kósza gyermekét.

Vegye el terhem, e fölgyült sirást itt,
Eressze szét csirái közt uj láznak,
S verjen ki rajta, mint ringó mély pázsit.

Csapódjék ki tavaszi áradatba
S zihálva fusson száz feszült érében
Ujjongva, tajtékosan fölszakadva.

S lángoljon ki testén sok pici láng,
Mint milliónyi piros-sárga, balga
Fölkacagó tavaszi friss virág.

S zendüljön, mint forró, virágporos
Tavaszi szél s töltsön meg fát és erdőt.
Legyen április, bolond, vad, piros!

Igy töltse be világom, így tán enyhül
Én balga titkom: korona alatti
Két boldog, nagy bolond számárfülekrül.

ASSZONY

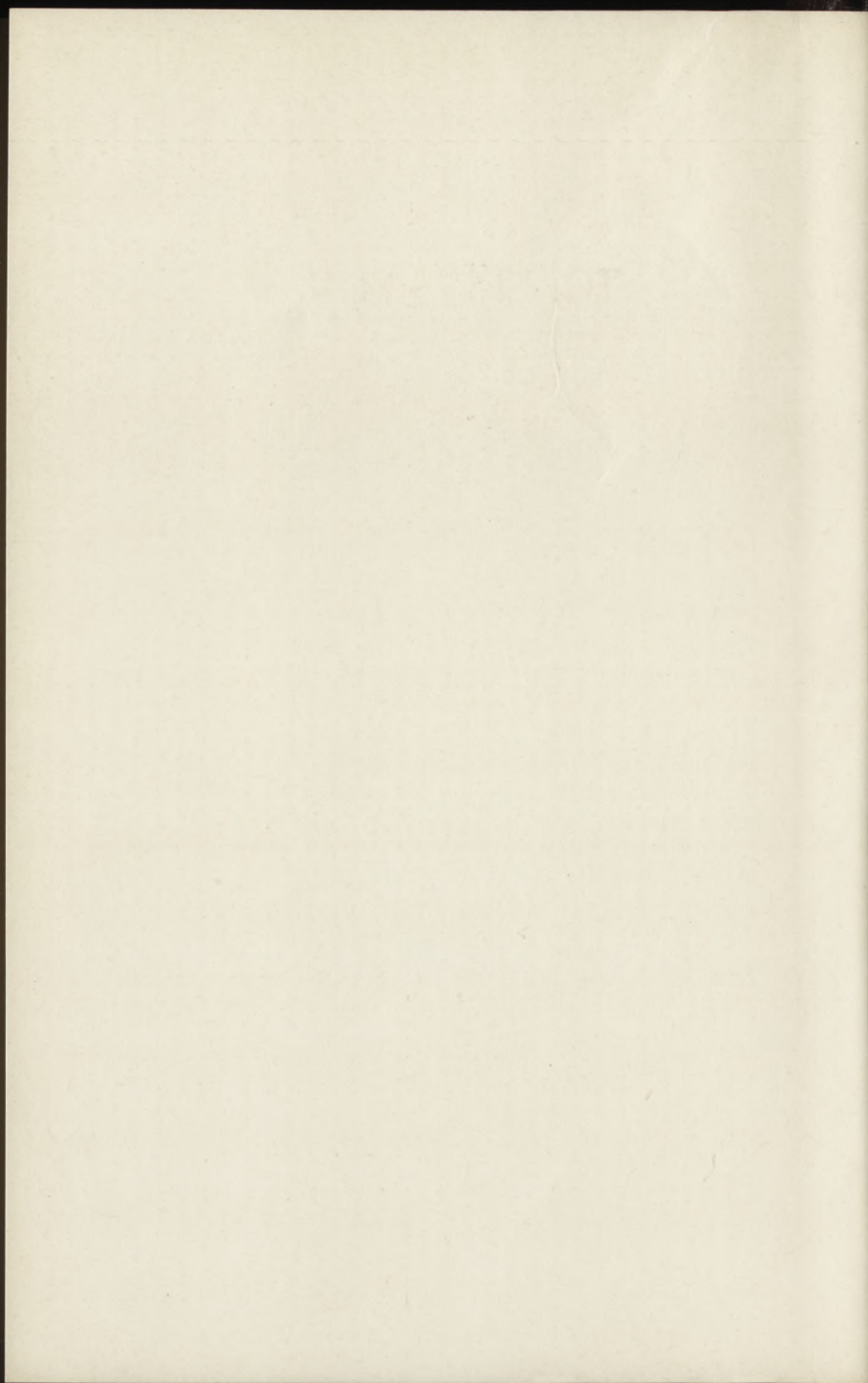
Én formállak, én teremtelek folyton,
Ujjamban reszket Prométheusz lángja,
Formállak lázra gerjesztett agyagból,
S remegő lelket fuvok orrcimpádba.

Alkotlak mindenütt; kivett csontombul,
S az izmaim kimetszett erejébül,
Átalszűröm magamon a világot,
Hogy lelked izeit izleljem végül.

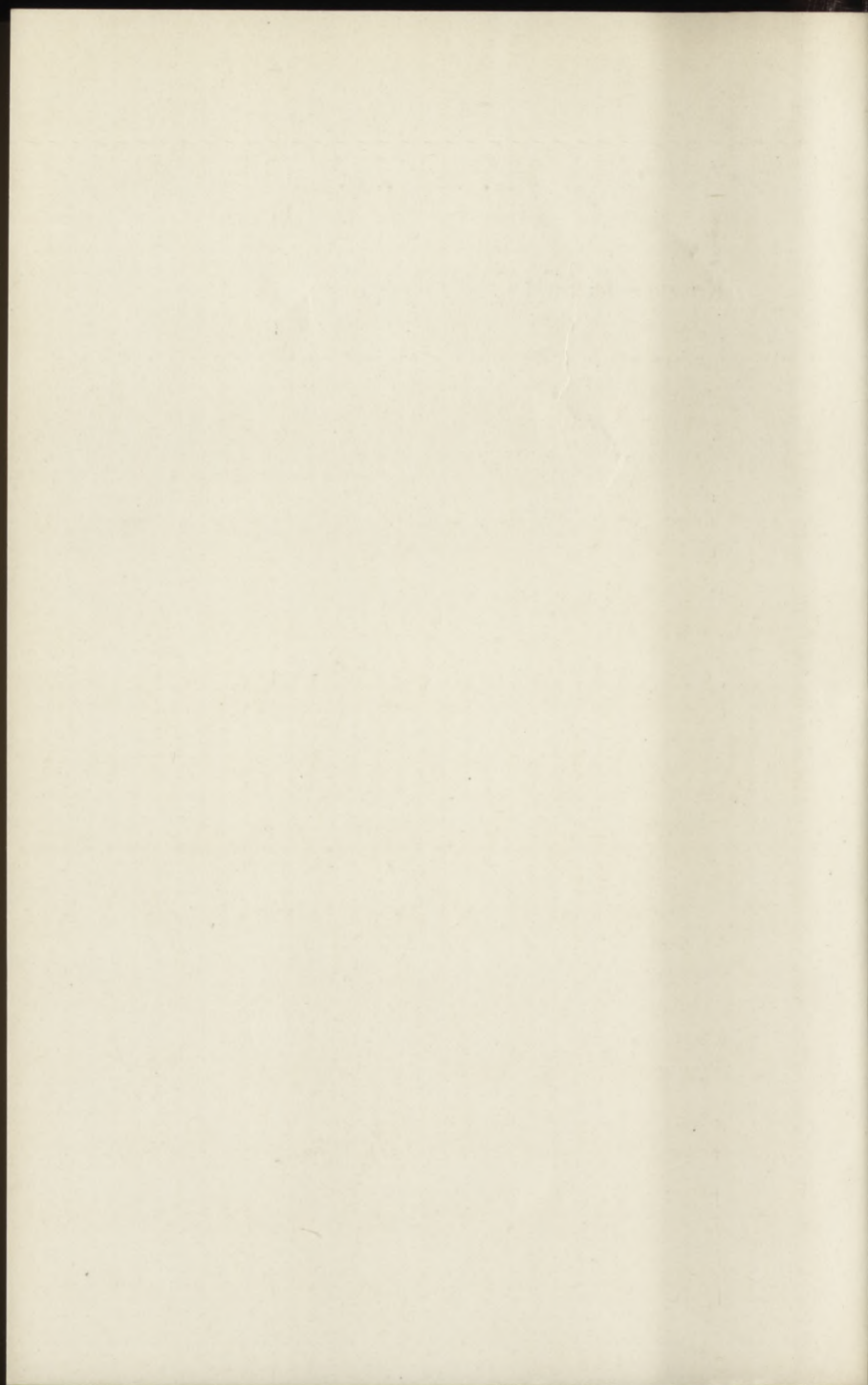
Márványba nézek s szemem téged metsz ki,
Áradó vizből ritmust markolok ki,
Mely melled márvány boltját pihegtesse
S kis csigáktól tanitlak mosolyogni.

Hangodba kótázom zengő lebegését
A tenger mellől jött nyárvégi szélnek,
Szempilládra balzsamozom a ciprus
Hüvös homályát, s lombos álmát Délnek.

A hallgatásom gyűszűvirágjával
Méreggé ízesítem a sirásod,
Tiz pompás ujjad csókkal élesítem:
Tiz csókos ujjal kell sirom megásnod.

TÖREDELEM

A BŰNÖSÖK LITÁNIÁJA

Kürie eleiszon!
Kriszte eleiszon!
Irgalmaz nekünk szegény bűnösöknek,
Irgalmaz nekünk bús ördögösöknek,
Bélpoklosoknak,
Törvénytörőknek,
Káromlóknak, bujtogatóknak,
Lázadóknak, vesszőfutóknak,
Mélységekből is átalkodóknak,
Kiken tapos a gyalázat s iszony...
Kürie eleiszon! Kriszte eleiszon!

Atyánkfiái botránkoznak rajtunk,
A jók nyájából vadonba dobattunk,
Mebélyegezve, utálva halálra,
Elátkozva hívőktől kénközlángra;
Borzadva nézzük magunk is kezünk,
Szörnyű törvények útján vétkezünk,
Szemünk kancsal, ujjaink törvényt törnek,
— Irgalmaz nekünk szegény bűnösöknek.

Mi nem tudjuk, mi végre hajt a lelkünk,
Visszát akaró kísértet jár bennünk,
Agyunk a vad törvénytelen foganja,
Máskép öröl szivünk parázna malma,
Maró ajkaink elsápadva nyögnek,
Irgalmaz nekünk szegény bűnösöknek.

Isten, te tudod, mikor elbocsátál,
Hogy belénk mért ily bús lelket ziláltál;

Jaj mit tehetünk róla, hogy szívünket
Forróbb sárból gyúrtad, balkézből küldted,
S visszas törvényül beleirtad: öld meg!
Irgalmazz nekünk szegény bűnösöknek.

A te törvényed az is, mit ránk szabva
Hordunk búsan, megterhelten haladva,
Te bíztad ránk, te választál e végre,
Hogy teljesítsük fájva, sírva, égve;
A régi törvényt kezünkkel töröd meg,
Irgalmazz nekünk szegény bűnösöknek.

Minket rendeltél legnehezebb útra,
Börtönön, máglyán, bűnön, poklon futva,
Választál ostorodnak, bakó sorsra,
Máglyát rak alánk a buzgó anyóka,
Sancta simplicitas imázva öl meg,
Irgalmazz nekünk szegény bűnösöknek.

Kürie eleiszon! Kriszte eleiszon!
Máglyákról lépünk trónod lépcsőjére,
Tűzzel, vérrel, bűnnel mosva fehérre,
Úgy keresünk Te, megfeszített, vesszőzött,
Arculköpött, megcsalt, kősrban őrzött,
Hitetbontó, kétségbeesett Isten,
Mi bélpoklosok, ördögösök itt lenn,
Mi kik nem birjuk arcod színét látni,
Oh éli, éli, lámá sabaktáni!
A bűnösök, im nézd, jajszókkal jönnek,
Kürie eleiszon!
Kriszte eleiszon!
Irgalmazz nekünk szegény bűnösöknek.

MANKÓN

Kifogyott a bor előlünk
S nem futja már új pohár bor,
Csillagtalan ez a mámor
S könnyü helyen áll a könnyünk.

Sebeink már nemforradók,
Emlék sajog minden csontban,
Mind közelebb, mindig jobban,
Szótlán a jaj, szótlán a csók.

Egyedül kell hazatérnünk
A tegnapi úton vissza,
Nyomunkat az út fölissza,
Nem tart már jelt ráhullt vérünk.

Nyomom mellett nincs már másik,
Oh drága kis lábnak nyoma,
Aki harcra indulóba
Kikisért az állomásig ...

Be bús nyomot ír ma léptem:
Félig lábnyom, félig mankó,
Söpörd szét hó és zimankó,
Fájna is rá visszanéznem.

Megállok egy kapualjban
— Halál elől bús bujócska —
Fáradt e szív, béna, ócska,
Ez is úgy lép, botlón, halkan.

Halkan koppan s hallgat várva,
Vár, hogy túlról mondják: szabad,
Halkan koppan, ki-kimarad,
Mintha ő is mankón járna.

A VETÉLLŐ RITMUSA

Kilenc lépés előre, kilenc vissza,
Előre, s vissza, s újra, mindhiában,
Mint esett vad, dobogok a szobámban,
Az éj léptem dobbanását fölissza.

Farkasveremben így jár-kél hiában
Az esett vad, már mentségben nem bízva,
Békélőn szövöm már halotti vászنام,
Kilenc lépés előre, kilenc vissza.

Sötét fonálgombolyag a szív bennem,
Mint nyütt vetéllő hordom elé-hátra,
Forog a telt szív s lepereg fonálja.

Kilenc lépés — — Egy élet gyászsín vászna
Szövődik itt, remeg, foszlik a pászma,
A vetéllő dobog komor ütemben . . .

VIRRASZTÁS

Rekedt éjben, szűk, fájós csöndben
Járni kell föl s le a szobámban,
Egy—kettő—egy—kettő—
Reccsenni készül egy butorban,
Döbbenten hallgat s néz az ágyam.
Egy—kettő—egy—kettő—

Az aszpirin ritmust kopogtat.
A deszkákon ritmusba lépek:
Egy—kettő—egy—kettő—
E sok deszka: végetlen lépcső,
Akik soha följebb nem érnek.
Egy—kettő—egy—kettő—

Az ablaktáblán, künn az éjben
Fázós álmok kopognak árván,
Egy—kettő—egy—kettő—
Belesnek s nedves szárnyuk sírón
Meg-megcsusszan az ablaktáblán.
Egy—kettő—egy—kettő—

Egy—kettő—egy— A földszinten lenn
A szomszédom most azt álmodja,
Hogy dob dobog egy gyászmenetben,
Fekete posztóval bevonva:
Egy—kettő—egy—kettő—

A SZEMEM

Az én szemem, hiába, keserű szem,
Forrás, amit oh százszor föl zavartak,
Hintettek már belé port, gazt és mérget,
S rátükrözött képe a zivatarnak.

Mint ivó forrás körül sok titkos nyom:
Körül fogja kis redők arabeszkje,
Bölc, gúnyos írás, fejtörő talányok
Kuszán áthúzva, megértve, megfejtve.

Oh forrás, annyi kusza alagútból,
Titkos utakról ajtója a földnek,
Emlékszel még a földindulásokra,
Akik odalenn vérzõn dübörögtek?

Oh fanatizmus, lávalobogású,
Gyülölet forrón tajtékzó iszapja,
S szerelem édes szent elborulása,
Mindig buzogva, sohasem apadva...

Oh földszülõtte égbenézõ forrás,
Keserű szem te, égből földdé málló,
Torz csalfa tükör, mindent megsiratva
Mindent torzító, búsán megtréfáló...

Oh föld és ég közt mindenek értõje
S megbocsátója búsán mindeneknek,
Száz évben egyszer nyíló szörnyű látás,
Oh áloéja a kinyílt szemeknek!...

Ha meghalok, sírom kőfödelére
Majd véssenek föl egy szemet lehúnyva,
Mert minden látásból csak az álmom volt,
Mit érdemes lesz végignézni újra.

HALÁLHARANG SZÓL

Hol lesz, melyik lesz az a temető,
Amely rám vár, hogy testemet leoldja?
Napos oldal lesz, sós hullám, vagy máglya?
...Már hajlok felé, ölelem titokba,
Jegyese vagyok, vár rám hűvös ágya.

Hol szövik a sötét szemfedő-fátylat,
Mely szemem tükrét homállyal befujja,
És hamut hint tükrös látásaimra.
...Mint bölcs hálós pók, simogat már ujja,
Árnyékol már, elébem suhog ringva.

Hol a felejtő sírás, mely beföd majd,
Mely könnyem és mosolyom továbbadja
A könny s mosoly örök óceánjáig?
...Már hallom, felém suttog örök habja,
Tovább sirja-kacagja milljó másik.

Hol a kapu az égen, egy kis kékség,
Hová lelkem vitorláit befutnak?
...Pillám elréved, mint ernyedő vitorla,
Szemembe réved intése egy ujjnak,
Hívni fognak. Uram, készülök útnak.

Kihűlt szemhéjamat lezárni akkor
Egy rossz garast tegyetek régi módra.
Te csukd le szép látásaim kapuját
Világjamúlt kispénz, hűn mosolyogva;
Igy fizessétek meg szegény szememnek
Isten baljától mért örömet, búját.

LOVAGI LITÁNIA

Fölötte sok a köszönnivalóm
Amikért áldanom kell kezedet,
Melybe apródad mályvaszín redőcskék
Megírták nekem a hűbérlevelet
S végzetem velük megteljesedett.

Te adtál rám szép fekete palástúl
Gazdag szövésű pompás bánatot,
Fehér ujjad, csontig öltve a varrást,
Csuklyámra fehér palástot adott
S én ajkkal érintém czipőcsatod.

Sötét, szigorú rajongást adtál
Szemfedőfátylúl ajkammak s szememnek,
Böjttel s ostorral sujtom a testem,
S te szent gyászt tűztél fölébe szivemnek,
Mint egy szikrázó érdemrendet.

Ezért én a te hűséges lovagod,
Nevedet rejtő pecsételt' zár lettem,
Nevedet rejti minden kardcsapásom,
Szinedet hordom hitetlen tömegben,
Minden vércsöppem neveddel ejtem.

Hordozom végiglen a te hűbéred,
Mint ó frígláda, hittel teljesedve,
Hogy kezed által bűnbocsájtást nyerjek,
Alázást tűrve, tisztulást szenvedve,
Amért gonosszal cimboráltam egyre.

S ha majd parázna szemem tükre megtört
S éltém büntető béklyói lemállnak:
Elküldöm néked a keztyűmet: Urnóm,
Ime hív voltam s végig szolgállok,
Most áldj meg hát s bocsáss át a halálnak.

ÉJSZAKÁRA VALÓ

Ha meghalok, a sirba fogok vinni
Az ágyamból egy álommal telt párnát,
Akin legjobb esett csókolni, sírni
Sok balga, léha éjszakán át.

Ezt magammal viszem. S leviszem benne
Földi álomom sok finom gyökér-csonkját,
A földi éjt leviszem benne,
S a hazugságok csalfa csókját.

S aztán: jóéjszakát! Ott lenn kibontom
S szétfúvom a sok álom könnyű pelyhét,
Borítsanak be csalfán, csúfolódón,
Ahogy szokták, szívem belepjék.

Az örökkévaló nagy éjszakában
Virágozzanak, fonjanak be szerte,
Kússzák át az agyam, fülem s a szájam,
Hajtsanak orromba s szemembe.

Majd álomszinek lobognak szememben
S forró illatok égnék orrcimpámban,
Csupa csalás és csupa hihetetlen
Hazugság mézét szíjja szájam.

Hazugság lesz. S jó lesz. Gátat szememnek
A cáfoló-csúfoló nap sem ás ott,
Több nem kell e világból; hadd mentsek meg
Csak egy kis zsáknyi hazugságot.

A MÚMIA

Hát el vagyok temetve, s oh bal végzet,
Belém felejtődött a késett lélek.
(A meghalásról, arról is lekésett.)

Száz ölnyi kő súly alatt holtan élek.
Szemnek, ajknak, kéznek, szívnek mögötte
Virraszt a késett, belémzárult lélek.

Fölöttem bőghet a számum. A rögben
Csattogva vágnak az élet küllői:
Csak egy halk mese ér ide belőle.

Ott ezer nép a színt tarkállva ölti:
Az én százölnyi kőfátylamon átal
Csak egy csipkés arabeszk tud szövődni.

Ott forró tettek görgenek bő lázzal:
Az én beszentelt tíz ujjam hegyében
A tetteknek csak bús álma zsong átal.

Ott csók zihál a napfényen s az éjben:
Ajkam ötezeréves balzsamán át
Én múlt csókok fátylas zamatját érzem.

Izesíti szájam s szemem kávéját
Ó-szurok, nárdus. S orrcimpámon halkán
Ravatalos, mély tömjén illat száll át.

S szememben az ötezredéves balzsam
Csodákat oldó mély tükörré érett.
Bölcs vagyok. Azért vagyok mozdulatlan.

LACRIMAE RERUM

Belénkszivódik s csöppenként eláraszt
A tárgyak lelke s ők adják az ízünk;
Ők az erősek, ősök, maradandók,
S élhetetlen elősdi a mi szívünk.

Híg levegőként lehelljük be olykor
Az aranyat: s értetlen dölyfünk támad,
Lecsukott szemünk fölszívja a kőszént:
S egyszer csak bennünk sötét, mély tűz lázad.

Akit a föld száll meg, hű és komoly lesz,
Bús és kevély, kit eláraszt a márvány,
Álmokba vész, kiben az erdők járnak,
S költő lesz, akit átszított a szivárvány.

Oh mi, reszkető, ingó virághelyhek!
A véráldozat s mámor isten-atyja
Belénk szűri az örök dolgok könnyét
S részeg kelyhünkéből sorra kóstolgatja.

ARANY KEHELY MELLETT

... l'animo mio, ch'ancor fuggiva
Si volse indietro a rimirar lo passo. (L'Inferno.)

Az életút felén megfordúl bennem
S visszatekint az útkereső lélek,
Hogy a megtett utat szemembegyűjtsem
Emlékképül, koldús gyönyörűségnek.

Szegény fajból, könnyes csókból indultam,
Visszatekintő volt az anyám lelke,
Az első hajrát szájalomra gyúltan,
Harag nélkül mondtam az ütközetbe'.

Oh sohsem tudtam ütni bátran, durván,
S ha engem vertek, elfutni szégyeltem,
Szégyenkezésből álltam a csúf harcot
S ha a fogam betörték, csak lenyeltem.

A harc apró volt és a seb se hősi,
Oh nem lettem hős, csak a lemondásban,
Törpés bozót közt kellett utat vernem,
Sárkányt, nagy harcot, hírt — hiába vártam.

Eddig vagyok. S már kezdek elmúlt lenni.
S a multamat — bár oly kevésbé voltam —
Mint vert vezér vert seregének romját,
Gyűjtöm mindünnen visszavonulóban.

S a kóbor lábbal vert utam mögülem
Kezd fölfényleni rám, szomorú bájjal,
És kezdem elmúlt-magamat szeretni
Megértő szemmel, sebcsókoló szájjal.

Kifényesednek a múlt könnyek, vágyak,
Emlékké ért csókok megédesednek,
Éretlen vétkeimből áhítat kél,
S az elmúlt bűnök becsületesednek.

Multam völgye után e néma halmon
Multam könnyét-vérét szüretelgetve
Arany kehelybe gyűjtöm és köszöntöm
Az elmúlt boldog istenekre!

ALVÓ MEDUZÁK

Nem akarok elaludni előtted,
Amíg az arcom lelkődve nézed.
Látnod az arcom levetkőzve, mállva,
Minden álarcát, vértjét eldobálva:
Túlságos volna őszinteségnek.

Az ébrenlét beálarcozza arcunk,
S nincs, ki le merje vetni egészen.
Oh nincs arcon hús, mely egész őszinte,
Elég, ha félig, elég, ha szinte,
A színjátszás bölcs cinkosom, hű részem.

E finom szinpad csak játékot adhat,
De a valók titkát megőrzi,
És soha úgy meg nem nyílik neked,
Ahogy az éjszakába elmered,
Ahogy az éjnek le tud vetkeződni.

Az éjnek — — oh, tán anyám kötőjébe
Ha fúrtam úgy be este a fejem,
Neki ha bírtam ily szűz megadásba
Megadni arcom, mint a műtőágyra
Kifeküdni mállottan, meztelen.

Oh Meduza, ha alszunk, mi is, mint te,
Fegyvertelen, bús szörnyecskék vagyunk,
A kigyók a fejünkön elpihelve — —
Aki így látna: rajtunk erőt venne
S rögtön levágná meztelen nyakunk.

SAISI FÁTYOL

Saisban jártam, én is jártam,
Az Isten fátylát én is láttam,
Láttam, csodáltam, megimádtam.

Az áldozatot, amit vittem
Félig félvállon, félig szivben:
Félig gúnyoltam, félig hittem.

Fájó az út: Saisban menni,
Fájóbb félhittel rádöbenni:
Mi van mögül: Isten vagy semmi?

Mikor meztelen járt a lelkem,
Gyermekszívvél minden szögletben
Görög-meztelen istent leltem.

S most, így fátylas lélekkel járón
Istennek is csak fátylát látom,
S várom, hogy lebben, várom, várom.

S szöve fátylas könnyből és vágyból,
Bús örületből, bűnből, lázból,
Mind sűrűbb a saisi fátyol.

A TISZTTARTÓ UDVARÁBAN

A tűz körüliek:

Te is közülük vagy. Ne is tagadd;
Szemed mutatja s bánatos szavad,
Jártál utána, lested szavait.

Az idegen:

Nem ismerem a Galileait.

A tűzkörűliek:

Te is kerested, neked is királyod,
Az országot te is neki kívánod,
S dacolsz Caesar tisztartója előtt.

Az idegen:

Polgárok, mondom, nem ismerem őt.

A tűzkörűliek:

A könyörület esenkedik benned,
Felé húz mégis keserű szerelmed,
Övé vagy, ó idegen; tagadod?

Az idegen:

Tagadom. Én fizetem az adót;
A tisztartók — ők soká éljenek,
És éljenek a mai istenek.
Nem ismerem a Galileait,
Én nem követtem útját, szavait,
Szemem vak volt ő arcának előtte,
Szavára fülem süketséggel tölt be;
Én ellenére jártam minden lépten,

Sőt árulói közt is voltam éppen,
Én irgalmatlan szívvel őt nem szántam,
Jaj, arcúlvertem, gúnyoltam, gyaláztam,
Jaj, jaj, százszor jaj, nevét se tudom,
Jaj, úgy kárhozzak el, megtagadom —

(A kakas megszólal.)

OZIRISZ TOLLPELYHE

Ozirisz szíve irgalommal néz ránk.
Ha majd didergő, meztelen, bús lelkünk
Ott áll mérlegjén s jót alig lel bennünk:
Csak egy pelyhet tesz más-serpenyőjébe:
Oh ha csak ennyi jót is elkövettünk:
Ozirisz megtart irgalommal érte.

Egy kis pehely, ennyi jót ki ne tenne?...
Reméljen mind, ki jár-kél gyászba rogyva,
Öltözve jajba, csúfba, véres rongyba,
Kiben anyja s húga is jót nem lelne,
Oh öltözzék csak egy pehelynyi jóba —
S nem fog megfagyni árva, vétkes lelke.

Én istenem, vagyunk mi, jaj, sokan,
Mulasztói a jócselekedetnek,
Tévedt sinen járók, vagy kizökkentek,
Kik jajt s imát felében visszarágunk,
Szavafogyottak, földig megesettek,
És még mi is remélünk, titkon várunk...

El-elremélünk titokban magunkban....
Oh hányszor látom bus szem- s száj-szögletbe,
S a szívek halk lélekzésén pihegve
Kicsiny pehelyként mint remeg egy bánat,
A rejtett jóság egy Oziriszpelyhe,
Melyért irgalom jár majd s bűnbocsánat.

ISTEN IGY AKARJA

Amit Isten itten akar:
Nem a több bor, buza, béke,
Mert bár néha bősége áld,
De áld néha szegénysége.

Szereti a mosolyunkat,
De nem bán Ő vért és könnyet,
Akarja hogy harcunk legyen
Hivebb, szebb, — nem puhább, könnyebb.

Szemünk s szivünk öblét könnyel
Duzzasztgatja mélyre, nagyra,
Töredelmes vasvesszővel
Nevel néha magyarabbra.

Akarata itt nem nyüzsgő
Tömeg, aki akármilyen,
De magyarság, kiből Isten
Lelke árad forrón, hiven.

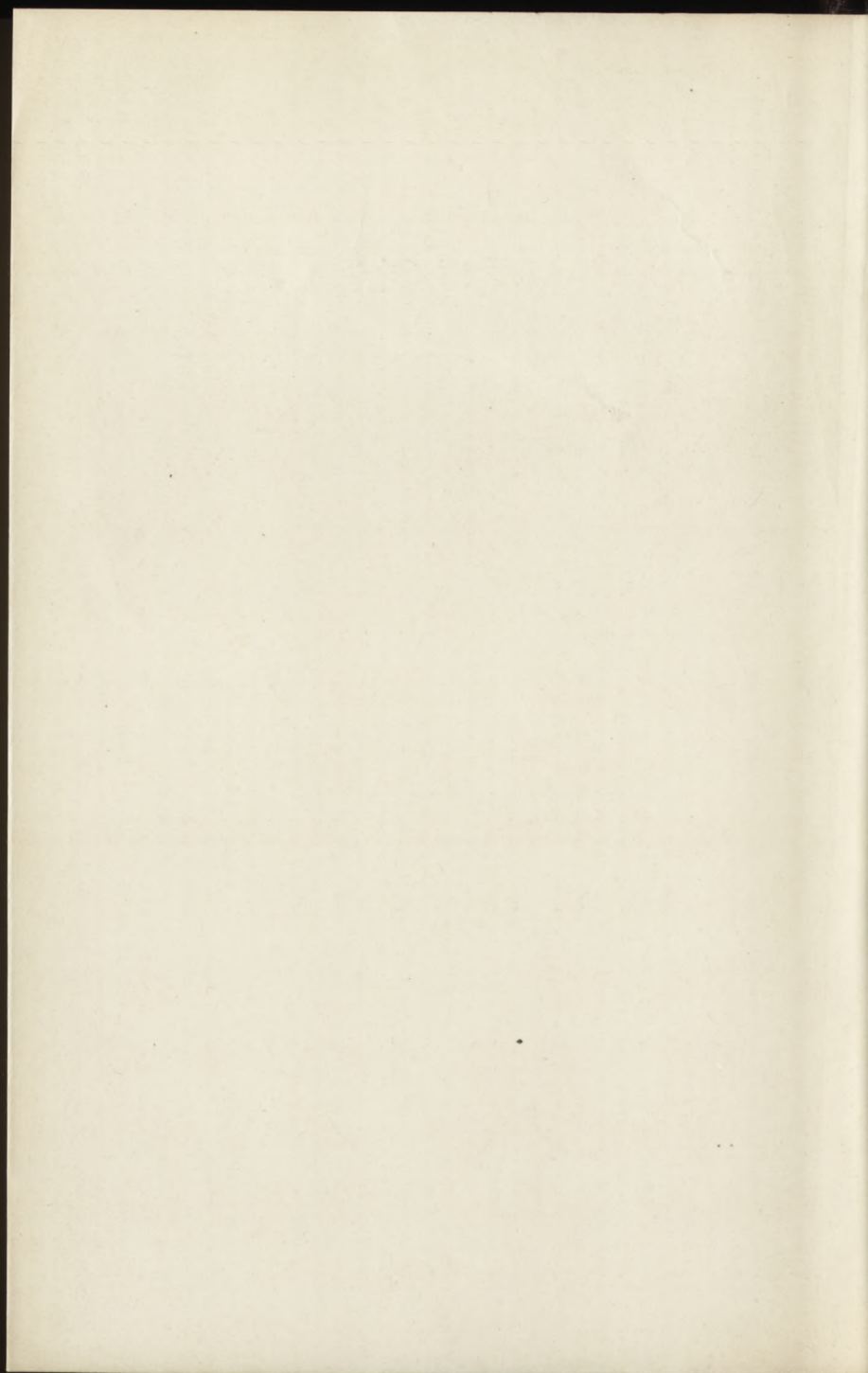
Aki lelkét Belé adja,
Mint a csókba aki szeret,
Ilyent akar egy országnyt.
Bár egy egy tábort, bár ezeret.

Vagy legyen bár mindig egy-egy,
Ki törvényét hiven állja,
S Ő ez egyért az egészet
Összegyűjti és megváltja.

TARTALOM

A HÁBORÚBÓL

	Oldal
Véres áldozás	5
Kettősrendek	7
Hess darázs	9
Hajnali ködben	10
Ulica	11
Osztrák katona	12

ROMLOTT MAGYARORSZÁG

Szent Lázár szegénye	17
Attila szeme	19
Szamovár	21
Alvinci harangszó	23
Kolozsvár, jaj... ..	24
Alvinc most milyen lehet?	26
A magyar Szfingsz	28
Gyökér nélkül	30
A vetés fölött	32
Kórus	34
Hazatérek barbárnak	36
Geiza vezér imádsága	38
Erdély felé	40
A pusztaságba vert magyarokhoz	42
Pató Pál úr végrendelete	44
Az éjszakából	46
Losonc felé	47
Isten kardja	49

VIRÁGÉNEKEK

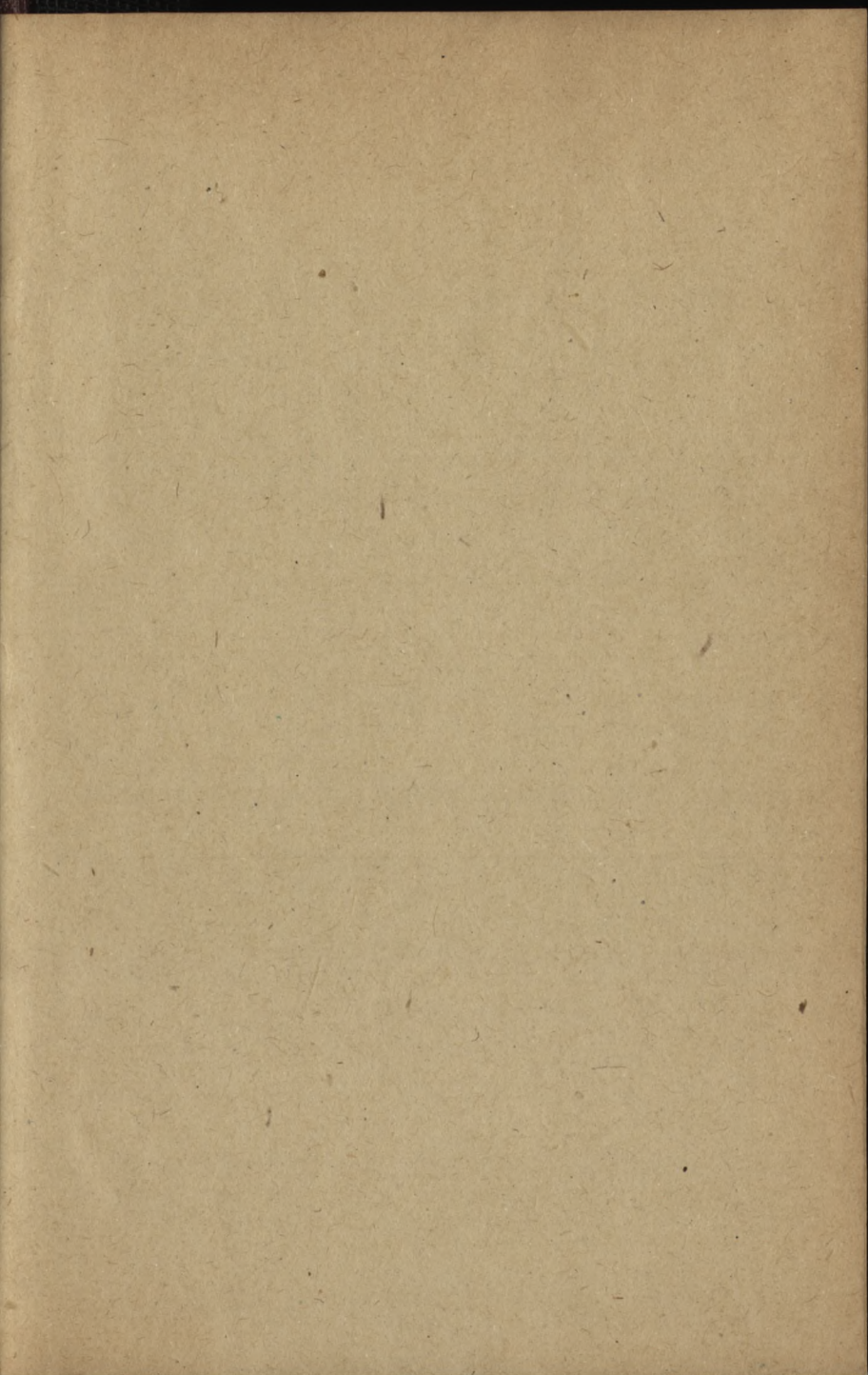
Béna gyűrű	53
Az ajkak	54
Babonás várás	55
Jánuszfő	56
Virágének	57
Illatok	59
Mögéd nézek	60
A meztelen lélekig	62

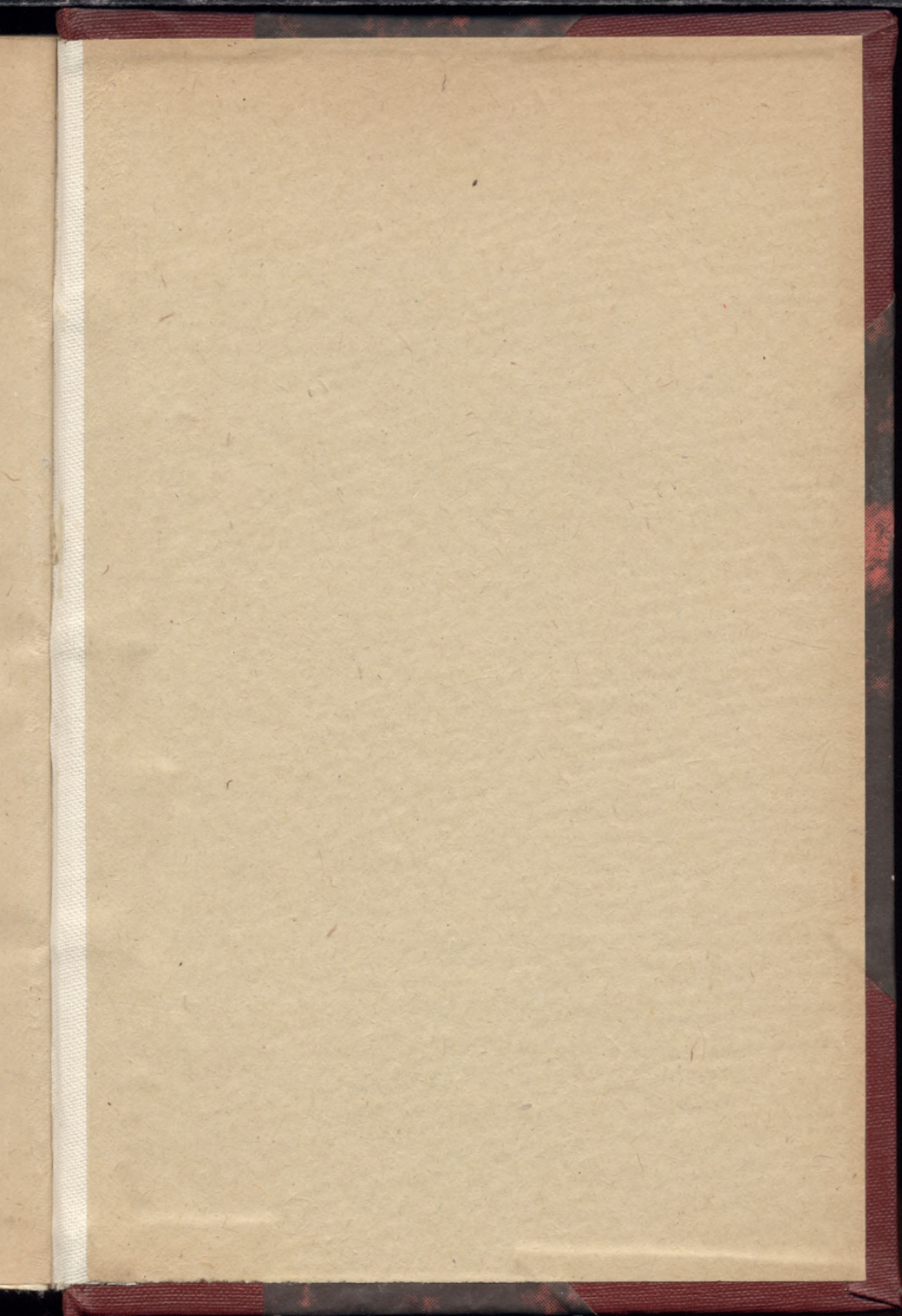
	Oldal
Köszöntés	63
Május	64
Elköszöntő	66
Alvó hegedű	68
†	70
Májusi áldomás	71
Midász király titka	73
Asszony	75

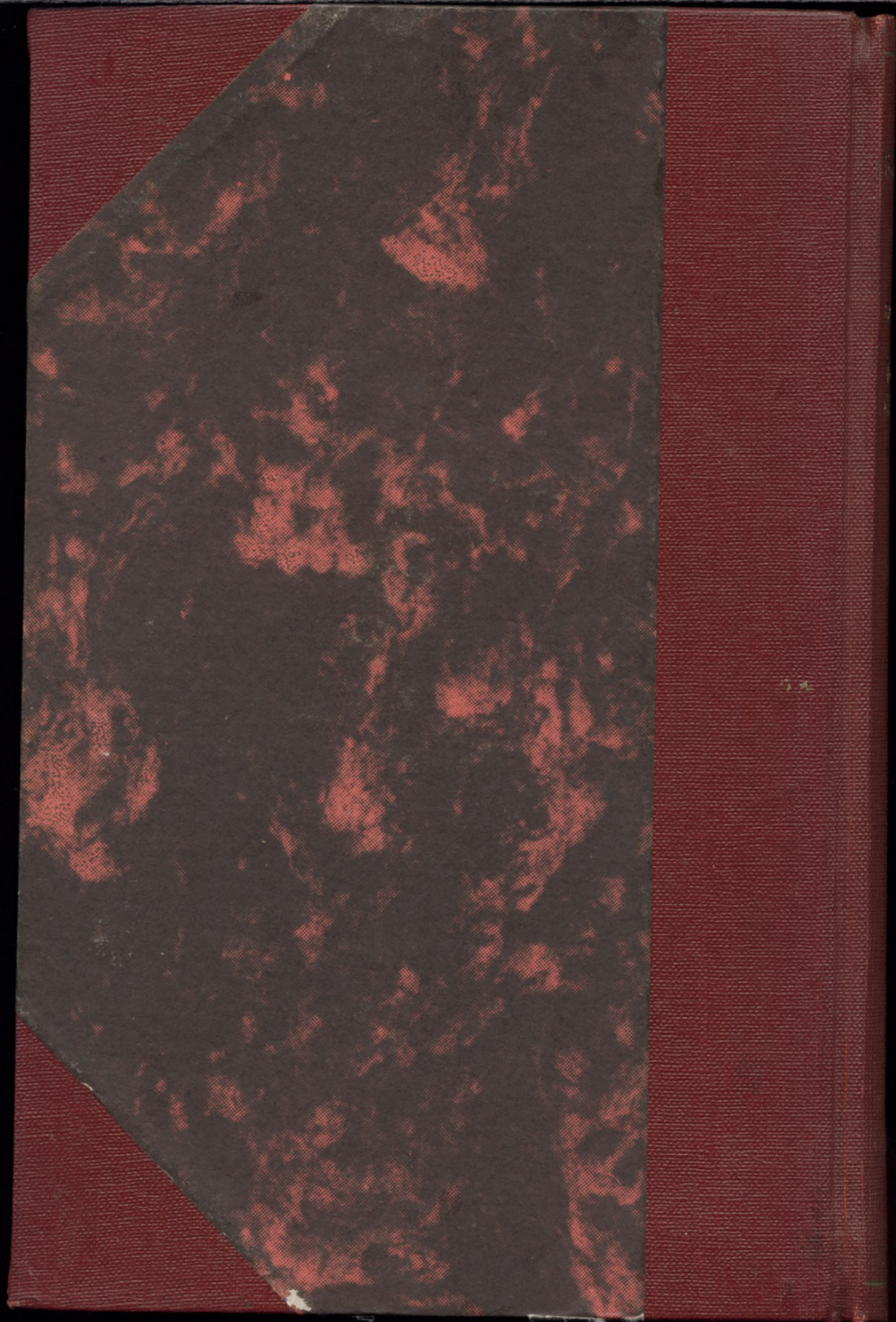
TÖREDELEM

Bűnösök litániája	79
Mankón	81
A vetéllő ritmusa	83
Virrasztás	84
A szemem	85
Halálharang szól	87
Lovagi litánia	88
Éjszakára való	90
A múmia	91
Lacrimae rerum	92
Arany kehely mellett	93
Alvó Meduzák	95
Saisi fátyol	96
A tisztartó udvarában	97
Ozirisz tollpelyhe	99
Isten igy akarja	100

187731

BODOR

Töre-
delem
